

ELKE WEEK VERSCHIJNT EEN NIEUW COMPLEET VERHAAL

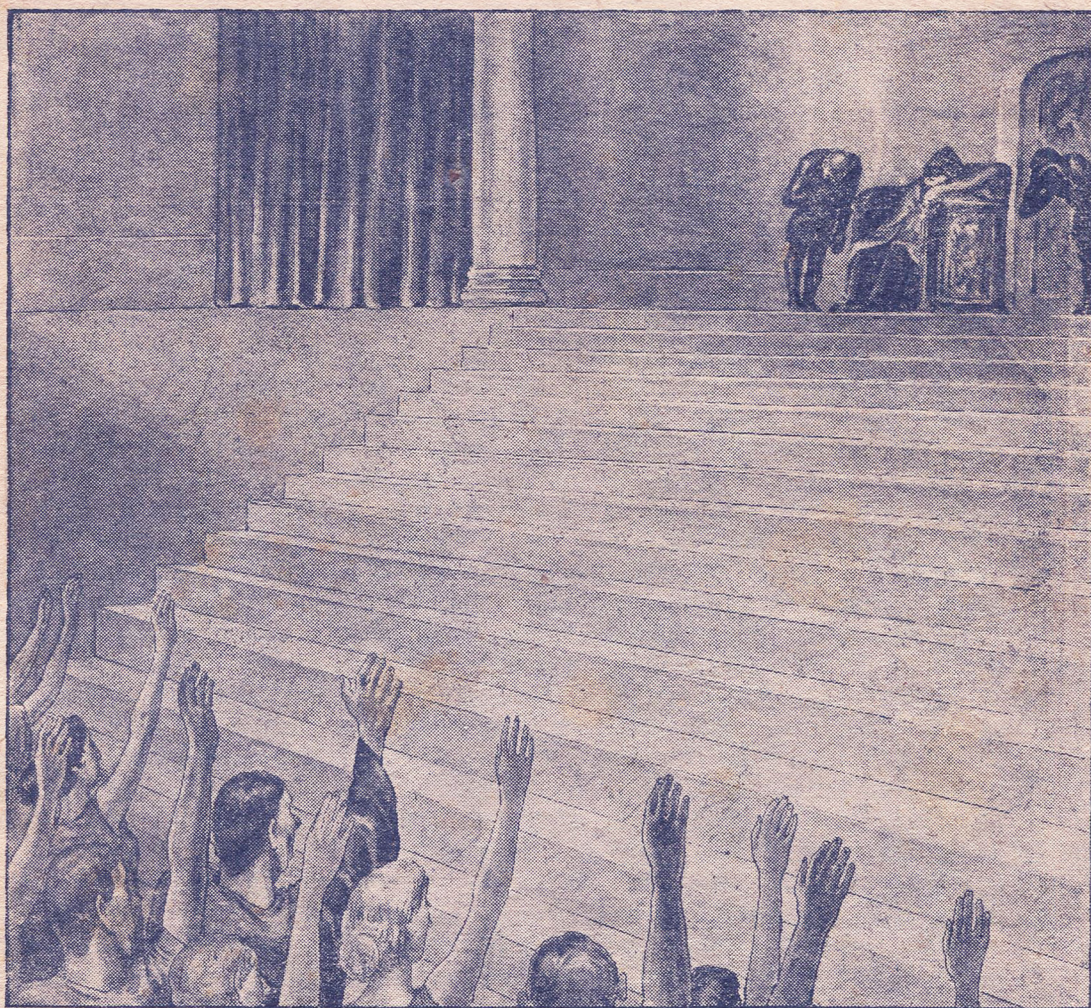

Cord Raffles

genaamd
RAFFLES
DE GROOTE ONBEKENDE

HET FICHE 27—5

15 cent.

Aller oogen wendden zich naar den troon.

No. 1268

Elke aflevering bevat een volledig verhaal

Uitgave van den ROMAN-, BOEK- EN KUNSTHANDEL, Prinsengracht 627, AMSTERDAM.

Exploitant voor België H. JANSSENS, Vaderlandstraat 46, GENT.

NIEUWE SERIE

HET FICHE 27—5

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

HOOFDSTUK I.

RENÉ DE MAREUIL.

Het leek wel, dien laten avond van Mei, alsof de muren van de Moulin Rouge zouden bezwijken door het luidruchtig getier en geraas daarbinnen, waarboven men zich slechts met groote moeite verstaanbaar kon maken.

Er waren daarbinnen drie jazz-bands, die elkander voortdurend afwisselden, maar somtijds speelden er ook wel eens twee tegelijk, zonder dat het iemand scheen te hinderen of zonder dat het zelfs werd opgemerkt!

De danszaal was propvol.

Er was geen tafeltje onbezet en de lucht was grijs van tabaksrook, want er was bijna geen dame die niet rookte, evenmin als er een dame was, op weinige uitzonderingen na, die niet achter een groot glas whisky-soda of champagne zat.

Hetzelfde gold voor de groote restauratiezaal, waar het fonkelde van licht en juweelen, waar het glansde van parelen en waar de kellners vlug en geruischloos heen er weer schoven over de dikke, roode loopers en somtijds haastig de vlucht moesten nemen voor een zestal uitgelaten danseressen, die van het tooneel kwamen afhuppelen en een razenden dans begonnen uit te voeren midden op zulk een doorloop, temidden van de tafeltjes, waar men kaviaar, versche kreeft en getruffeerde kalkoen nuttigde.

En dit alles ging gepaard met een gelach, een gejoel en gekrijsch, dat iemand hooren en zien verging en men zich nu en dan waande te midden van een troep kannibalen, die een overwinningsfeest vierden.

En feitelijk was het ook een soort overwinning — die van de brandende, uitspattende, bandeloze levensvreugde op het eentonige leven van iederen dag, ofschoon er daar genoeg personen waren, voor wie dit vermaak reeds een gewoonte was geworden en die er dus slechts weinig meer van konden genieten.

Een van de muziekkapellen bestond uit louter negers en het was werkelijk de moeite waard de lijfsverdraaiingen te zien van die zonen van Cham, het geschitter te zien van hun blinkende tanden en te luisteren naar de gillende kreten die zij nu en dan uitstieten, en die vergezeld gingen van een daverenden slag op de grootste trommel of een kermende klacht van de saxofoon, alsof er duizend katten op de staarten werden getrapt.

Er waren ook negerdansers, een bos pluimen op het hoofd, terwijl koperen ringen bij iederen danspas rinkelend heen en weer schoven over hun enkels en polsen.

Het was het moderne vermaak in al zijn glorie, zijn getier en zijn schelle kleuren.

Het was bijna onmogelijk, een kellner iets te kunnen bestellen en dan behielp men zich maar met de gebarentaal.

In een afgelegen vertrek ging het al heel gemakkelijk, want daar kon men niets anders te drinken krijgen dan champagne en het opsteken van een of meer vingers was daar dus voldoende.

Het kon omstreeks half twaalf in den avond zijn geweest en de revue in de theaterzaal was zoo juist afgeloopen, onder de daverende toejuichingen van het publiek, toen John Raffles en Charles Brand de groote restauratiezaal betraden en uitzagen naar een tafeltje.

— Mij dunkt dat wij wel aanstonds weer rechtsonkeert kunnen maken, zeide Brand na eenige oogenblikken, terwijl hij zijn glanzenden hoogen hoed wat achterover schoof op zijn blonde haren.

— Komaan, waarom zoo spoedig den moed opgegeven? Wij zullen eens aan een kellner vragen en hem daarbij wat steun geven met de hulp van een tiental franken. Wellicht komt er spoedig een tafeltje vrij.

De grijze valkenoogen van Raffles hadden al spoedig zulk een onmisbaren helper ontwaard, die rondging met eenige schalen vol oesters en een champagnekoeler met twee flesschen.

Raffles schoof in het voorbijgaan handig een bankbiljet tusschen twee borden met het kostbare zeebanket en vroeg:

— Nog ergens twee plaatsen vrij, kellner?

— Als u mij maar wilt volgen, heeren! gaf de kellner ten antwoord, den blik strak op het wapperende papiertje gericht, dat daar zoo vriendelijk voor zijn neusgaten heen en weer bewoog.

Hij wilde nog iets zeggen, maar het bankbiljetje wilde losschieten en hij kon het nog slechts haastig met de lippen bij een punt vastgrijpen, zoodat wat hij zeide, in een onverstaanbaar gemompel verloren ging.

Maar het eerste hadden Raffles en Brand goed gehoord en zij volgden dus den kellner op den voet, totdat deze eindelijk, niet ver van een der orkestjes stilhield bij een tafeltje, waarvan juist twee dames en twee heeren oprezen, blijkbaar gereed om weg te gaan.

Op hetzelfde oogenblik kwam er van het andere einde van de zaal juist zulk een groepje aansnellen, twee heeren en twee dames, die reeds uit de verte tegen den kellner begonnen te schreeuwen!

Een nog zeer jonge man, niet veel meer dan een knaap, met een fijn, zelfs wat verwijfd, baardeloos gezicht, aristocratisch en bleek, ge-

stoken in een onberispelijke smoking, die zijn hand ophief en riep:

— Dat tafeltje voor ons, kellner! Houdt het vast!

De kellner wendde zich in het voorbijgaan even om, keek naar het schreeuwende jongemensch en stond een oogenblik in twijfel.

Het was duidelijk, dat hij al wat spijt had van zijn goedertierenheid tegenover die twee vreemdelingen die hij nog nooit gezien had.

Maar Raffles en Brand waren reeds doodbedaard gaan zitten op twee van de vier stoelen en de kellner maakte dat hij wegwam.

Maar daar stond het jongemensch al voor het tafeltje, keek Raffles en Brand beiden strak aan en zeide hooghartig:

— Pardon heeren, maar ik zou dit tafeltje gaarne voor mij zelf in beslag nemen!

— Dat kan ik mij levendig voorstellen, mijnheer! zei Raffles langs zijn neus weg, terwijl hij zijn sigarettenkoker te voorschijn haalde. Helaas zijn daaraan eenige bezwaren verbonden, want mijn vriend en ik hebben, zooals gij trouwens duidelijk kunt zien, reeds twee van de stoelen bezet!

Er verspreidde zich een vluchtig rood over de wangen van den jongen aristocraat, toen hij hernam:

— Dat mag zoo zijn, mijnheer, maar ik heb tegen den kellner geroepen, dat ik het tafeltje nam!

— Pardon, mijnheer, maar gij hebt het onmogelijk kunnen nemen, want het was al genomen! hernam Raffles bedaard. Wie het eerst komt, het eerst maalt en ik had den kellner reeds naar een paar plaatsen gevraagd. Voorzie u dus elders!

— Maar moet men hier dan te Parijs altijd en overal zijn plaats ruimen voor den vreemdeling? riep het jongemensch toornig. Want gij zijt een vreemdeling, mijnheer, al spreekt gij onze taal ook nog zoo goed!

— Ik denk er niet aan om het te ontkennen, mijnheer! Maar vreemdeling of niet — ik was hier het eerst met mijn vriend en ik ben niet voornemens te verhuizen! Dit is mijn laatste woord en ik geef u in gemoede den raad, mij niet ongeduldig te maken! Ik heb volstrekt niets gedaan wat u het recht geeft, op te treden, alsof gij een kadewerker tegenover u had.

De vrienden van het jongemensch waren intusschen naderbij gekomen en keken met boozie blikken naar die twee elegant gekleede heeren, die daar het eenige, nog onbezette tafeltje in beslag hadden genomen, voor hun neus weg, of althans twee van de vier stoelen.

— En ik ben zoo moe! klaagde een van de dames, een lange blondine, met een woeste

bos haar, alsof zij er met opzet de vingers had doorgehaald.

Zij droeg veel juweelen en een uiterst chic toilet, dat de overgrootte kostbaarheid duidelijk deed uitkomen.

— Niets belet u om plaats te nemen, madame! zeide Raffles hoffelijk, even oprijzend van zijn zetel en wijzend naar een van de nog ledige stoelen. En ik zou u aanraden, snel een besluit te nemen, want ik geloof dat ik daar nog meer gegadigden zie naderen!

— Inderdaad kwamen daar, op een dribbel-pasje, een zeer dikke heer aan en een zeer dikke dame, die ongetwijfeld bij hem hoorde en beider oogen waren strak gericht op die twee lokkende stoelen, de eenige die nog onbezet waren in de zaal.

En nauwelijks hadden de twee dames dit gezien, of zij lieten zich met een door langdurige oefening verkregen lenigheid, op de stoelen neer.

— En wij? vroeg het jongemenschap verbolgen.

— Ja en wij? herhaalde zijn vriend, die bijna een hoofd kleiner was en buitengewoon donker en die misschien vijf of zes jaren ouder kon zijn.

— Gaan jullie maar wat rondlopen of wat dansen of tracht er een paar stoelen bij te krijgen, antwoordde de blondine tamelijk onverschillig. Wij zullen hier niet weglopen. Daar is de kellner, bestel champagne en oesters! Ik ben niet alleen moe, maar ik heb ook honger!

Dezelfde kellner kwam weer aanloopen en wierp een schichtigen blik op het blonde jongemenschap, dat hem toornig aankeek.

— Je had voor een goeden klant wel een beetje meer égards mogen hebben Jean! zeide hij uit de hoogte. Ik geloof niet dat ik het er naar gemaakt heb, zoo opzijde te worden geschoven.

— Monsieur le Vicomte, het was werkelijk mijn schuld niet! stamelde de kellner met een hulpeloos gebaar. Ik wist dat dit tafeltje vrij kwam en ik kon natuurlijk niet voorzien dat mijnheer de burggraaf juist vanavond —

— Het is goed! viel de blonde jongen hem kortaf in de rede. Zorg voor twee stoelen.

— Mijnheer, het is ons streng verboden, om stoelen bij te plaatsen, hakkelde de kellner. — De gérant wil het volstrekt niet hebben, want de doorloop moet volkomen vrij blijven. Het spijt mij — ik maak mijn excuses. U —

De jongeman stampvoette driftig, wierp nog een boezen blik op Raffles en Brand, die niet eens meer acht op hem schenen te slaan en met elkander spraken en zeide toen tot de blondine:

— Het is goed! Dan gaan wij in de danszaal

en over een half uur komen wij zien hoe de zaken staan. Misschien hebben die heeren dan wel het veld geruimd.

Raffles had de woorden wel degelijk gehoord, maar hij dacht er niet aan, om zulk een futiele aanleiding twist te zoeken en hij bleef dus kalm doorspreken met Brand.

De beide dames hadden alleen maar even geknikt en de beide jongelieden verwijderden zich met de handen in de zakken.

En nauwelijks waren zij buiten het gehoor, of de blondine wendde zich tot Raffles en zeide:

— U moet er zich maar niet veel van aantrekken, mijnheer! Hij denkt dat de wereld van hem is, mijn kleine René! Het is anders een aardig knulletje, maar je moet niet te intiem kennis met hem maken!

— Dat ben ik ook volstrekt niet voornemens, madame! antwoordde Raffles koeltjes, maar ik zou toch gaarne willen weten wie dat jongemenschap is, die zich gedraagt alsof hij hier heer en meester is!

— Kent u hem niet? vroeg de blondine verbaasd. Hoor je dat, Tata? Mijnheer kent René de Mareuil niet. Wel, zijn vader was brigadecommandant en sneuvelde zeven dagen voor den wapenstilstand! Beroerde geschiedenis, vindt u niet? Je moet maar wanboffen! Maar René is een leuk type, als je hem maar op een afstand houdt! Hij komt hier bijna om den anderen avond en als hij niet hier is dan is hij in de „Rat Mort”, of in een van de andere restaurants. Een fuifnummer hoor! Ik vaar er wel bij, maar hij zal wel gauw door zijn fortuin heenliggen!

Raffles had met groote verbazing en zelfs met wat ongeloof toegeluisterd.

Dat was dus de zoon van dien krijgsman? Die uit zijn kracht geschoten jongen met dat bleke, wat verwijfde gezicht!

Een uitgaander, een boemelaar en hij kon nog nauwelijks 24 jaar zijn, waarschijnlijk was hij zelfs nog jonger.

En dat was natuurlijk zijn tijdelijk vriendinnetje, die lange, blonde vrouw, met haar sterk aangezette oogen, die onnatuurlijk flakkerden, haar kunstmatige bloesjes en haar geverfd mondje.

De donkere vrouw, die met den naam van Tata was aangesproken en die de beide vrienden beurtelings vol belangstelling had opgenomen, zeide nu schouderophalend:

— Je zou wel gek zijn, als je altijd maar deed wat die rijke apen van jongens verlangden! Zij gelooven dat alles en iedereen voor hun geld moet wijken! Zijn de heeren hier alleen als ik vragen mag?

— Wij zijn met elkaar! antwoordde Raffles lakoniek.

— Zonder dames? Is u werkelijk vreemdeling?

— Dat zijn wij, madame — en eveneens zijn wij zonder dames!

— Wat dunk je er van, Loulou, zoo wendde de zwarte zich tot haar vriendin, als wij dat andere stel maar eens in den steek lieten en ons bij deze heeren aansloten?

— Moeten de heeren maar eerst willen! zeide Loulou, haar schouders ophalend.

— Wij zouden niets liever verlangen, dan eenige uren in het flatteuse gezelschap van u beiden door te brengen, zei Raffles niet zonder eenigen zweem van spot, als wij niet een afspraak hadden, die het ons onmogelijk maakt!

— Dus toch vrouwen! riep Tata uit, terwijl haar zwarte oogen ondeugend begonnen te glinsteren. U ziet er ook heelemaal niet uit als alleenlopende lui. Nu, geluk er mee! Wij willen ons niet opdringen! Loulou, daar is je souper.

En Raffles liet madame Tata Deslys, zoo was de tooneelnaam van de donkere schoone, rustig in dien waan, omdat hij haar moeilijk kon mededeelen, dat hij voornemens was, dien nacht te besteden om eens een grondig onderzoek te gaan instellen in de safe van een zekere verdachte wisselbank, waarvan hij juist in dien tijd zonderlinge verhalen had vernomen!

Er verliep omstreeks een half uur, de beide dames schenen Raffles en Brand reeds geheel te hebben vergeten, toen deze opstonden, hun stoelen omkeerden, den kellner betaalden en zich gereed maakten om heen te gaan, want Raffles had zooeven het blonde jongemenschap weer zien opduiken in de menigte en hij wilde zich niet aan nieuwe uiteenzettingen blootstellen. Het was duidelijk dat René de Mareuil, zooal niet bepaald dronken, dan toch ook verre van nuchter was.

Met een paar hoffelijke woorden namen zij afscheid en spoedden zich naar de jongelieden die daar weer aankwamen en zoodra René binnen het bereik van zijn stem was, begon Raffles:

— Ik neem de vrijheid, mijnheer, u thans onze plaatsen af te staan. Want wij hebben ze niet meer noodig. Ik heb den kellner last gegeven er bij te blijven tot gij zijt teruggekeerd!

Terwijl zijn donkere vriend voortliep zonder zelfs een enkel woord tot dank, mompelde René de Mareuil iets dat op een paar hoffelijke woorden moest gelijken en haalde uit den binnenzak van zijn smoking een fijn zakdoekje, waarmede hij zich het voorhoofd bette.

Raffles zag dat er tegelijk met den zakdoek iets naar buiten kwam, dat op den grond viel, vlak voor zijn voeten.

Daar de jongeman het zelf niet scheen te zien, raapte hij het op en wilde het hem overhandigen, maar juist op dat oogenblik kwam een wilde troep van wel twintig danseresjes door het breede gangpad aanstormen, die de beide mannen van elkander scheidde en dadelijk een dans begon uit te voeren.

Raffles wilde René nog iets toeroepen, maar deze had zich waggelend reeds verwijderd en er drongen zooveel personen voorbij, dames en heeren, dat het hem onmogelijk was, den jongeman nog te bereiken.

— Wat liet hij daar vallen? Was het geld? vroeg Brand nieuwsgierig.

— Ik geloof het haast niet! antwoordde Raffles. Ga eens mee naar dat hoekje daar — ik geloof dat ik een belangwekkende vondst heb gedaan!

Niet zonder moeite bereikten de beide vrienden een tamelijk stillen hoek van de groote zaal, waar wat palmen bijeenstonden op een soort van verhooging en daar gekomen opende Raffles de rechterhand en op zijn handpalm lag een rond, rood gekleurd fiche van been, zooals men ze wel gebruikt bij het whisten.

Er waren eenige figuren en getallen in gegraveerd, die wit afstaken tegen de roode kleurstof.

Aan de eene zijde vertoonde het fiche een koningskroon met daaronder gekruist een scepter en een ouderwetsche degen en aan den anderen kant stond te lezen:

27—5

René de Mareuil.

HOOFDSTUK II.

WAAR HET ROODE FICHE RAFFLES BRACHT.

Raffles had het ronde stukje been aan alle kanten bekeken, gaf het toen aan Brand en vroeg glimlachend:

— Wat denk jij daar wel van? Wat zou het beteekenen?

Brand bezag het schijfje ook aan de beide

kanten en antwoordde toen verwonderd:

— Ik heb zooiets nog nooit gezien! Dat kan toch zijn familiewapen niet zijn?

— Natuurlijk niet! Het is een echte koningskroon en als hij met een kroontje wil geuren, dan mag het er toch maar een zijn met drie takken.

— Maar die cijfers dan?

— Dat is niet zoo gemakkelijk te zeggen, maar wat dunk je van deze verklaring: dat het een datum is? Wij zijn in Mei, dat is de vijfde maand en overmorgen is het de 27ste!

— Dat kan natuurlijk heel goed, maar dan begrijp ik nog veel minder wat het te beteekenen heeft!

— Wel, men zou het kunnen houden voor een soort van entreebewijs.

— Waarom zou dan zijn naam erbij staan?

— Natuurlijk opdat niemand anders er gebruik van zou kunnen maken. Maar die opvatting geef ik gaarne voor een betere. In elk geval geloof ik dat wij hier iets merkwaardigs hebben ontdekt! Ruik je wel dat er een vrij sterke lucht van Jockey-Club aan dat beenen plaatje is?

— Ja, dat heb ik ook opgemerkt!

— Het zakdoekje in zijn binnenzak was met die odeur besprenkeld!

— En wat leid je daaruit af?

— Dat hem het plaatje waarschijnlijk zooveel ter hand is gesteld.

— Waarom kan het al niet een paar dagen in zijn smoking hebben gezeten?

— Omdat het dan naar alle waarschijnlijkheid door zijn bediende zou zijn gevonden, die zijn smoking moet reinigen. En verder, omdat iemand, die volkomen nuchter is, zulk een dingetje natuurlijk niet wegstopt in een binnenzak, maar op een veiliger plek. Hij heeft het blijkbaar nonchalant aangepakt, terwijl hij zijn zakdoek in de hand had en toen tegelijk daarmee in zijn binnenzak gestopt. Brand, ik geloof dat ik dat jongemensch, dien slapen zoon van een sterken vader, eens zal nagaan. Vannacht niet en morgen ook niet, maar wel op 27 Mei. Wie weet waar het ons toe brengt!

— Vermoedelijk naar een geheime speelzaal of iets dergelijks!

— Nu, dat is op zichzelf al belangwekkend genoeg.

— Maar je stelt je aan gevaar bloot! Want als dat werkelijk het geval is en jij zou je b.v. willen aanmelden met dat plaatje, dan zou hij je wel eens aan de kaak kunnen stellen als een bedrieger en een indringer, als hij daar toevallig kwam!

— Hij kan er niet komen zonder dit beenen plaatje, Brand! antwoordde Raffles rustig. Maar

ik wil zelfs die risico niet loopen — en daarom zullen wij den nacht op een andere wijze besteden en liever eens pogen, dit plaatje nauwkeurig na te maken, maar dan met onze eigen „Parijsche” namen in te vullen!

— Dat is geen slecht idee! Maar wat doe je dan met dit?

— Aan den eigenaar terugbezorgen!

— Maar is dat kroontje niet gegraveerd?

— Neen, ik zie nu dat het niet in het been zit, maar dat het gemaakt is met behulp van een gloeiend gemaakten stempel van staal, die de roode verf gedeeltelijk heeft weggebeten. Want je weet natuurlijk dat zulke plaatjes, die van nature wit zijn, gebaad worden, om ze te kleuren in een soort van zuur, hetwelk de kleur niet alleen aan de oppervlakte brengt, maar die ook een weinig in het been doet doordringen. Maar gloeiend staal neemt natuurlijk dat laagje weer weg.

— De naam echter is gegraveerd met een zeer puntige stalen stift, evenals de datum!

— Maar hoe maken wij zoo speedig zulk een stalen stempel?

— Raffles stond een oogenblik in gedachten verdiept en antwoordde toen:

— Wij zullen morgen eens een kijkje gaan nemen op de Seinekade, waar tientallen uitdragers staan, die allerlei rommel verkoopen en daar zullen wij wel een of anderen stempel weten te vinden, waar althans een kroontje op staat. De rest maken wij er dan maar zelf bij. Ik erken echter, dat de gelijkenis treffend moet zijn, want ik heb zoo'n idee dat de contrôle aan den ingang van — ik weet nog volstrekt niet wat — zeer streng zal zijn!

En met die woorden liet Raffles het plaatje in zijn zak verdwijnen, met een tevreden uitdrukking op zijn gelaat, die voor Brand het onweersprekelijk bewijs was, dat Raffles zich op een belangwekkend avontuur voorbereidde.

De beide vrienden verlieten een oogenblik daarna die plaats van vermaak en nog wel honderd passen verder konden zij het doffe geraas vernemen, hetwelk werd teweeggebracht door die duizenden schuifelende voeten, die duizenden stemmen en het oorverdoovend lawaai van den jazz-band.

Op dat tijdstip bewoonden Raffles en Brand nog steeds drie kamers van een tamelijk duur pension in een der beste wijken van Parijs, terwijl James Henderson, de trouwe chauffeur, een onderdak had gekregen niet ver daar vandaan, zoodat hij ieder oogenblik bij de hand kon zijn. Zijn taak was voorloopig alleen maar, het schoonhouden van de twee auto's, die Raffles hier tot zijn dienst had en om nu en dan naar het vliegveld van Le Bourget te reizen en zich

daar te gaan overtuigen van den goeden staat van de vliegmaschine, die nog altijd in de goed-gesloten loods rustte, beveiligd tegen onbescheiden blikken.

Maar het kwam ook wel voor, dat de brave kerel — en dit was zijn liefste bezigheid, met zijn meester en diens vriend, allen goed vermomd, nachtelijke zwerftochten ondernam door het duistere Parijs, en een van die tochten had nog niet eens zoo lang geleden rechtstreeks geleid tot het gevaarvolle avontuur met den koning der cocaïnesmokkelaars, dat bijna een verkeerde wending zou hebben genomen, indien de hoofdpersoon ervan niet op een vreese-lijke wijze om het leven ware gekomen.

De twee vrienden begaven zich aanstonds ter ruste, stonden den volgenden morgen vroeg op, kleedden zich eenvoudig, en op een der Seinebruggen namen zij tijdelijk afscheid van elkander, om ieder op eigen gelegenheid te gaan zoeken naar den stempel, dien zij noodig hadden.

Brand was degeen die het eerst terug was op de afgesproken plek, een klein, ouderwetsch wijnhuisje niet ver van het Panthéon, in het bezit van een schijnbaar waardeloos ding, dat hem een franc had gekost, maar dat uitmuntend voor het doel geschikt zou zijn.

Toen Raffles het onder de oogen kreeg, en het nauwkeurig bezichtigde, zeide hij, Brand op den schouder kloppend:

— Je hebt daar een heel gelukkigen aankoop gedaan, mijn waarde, en dit ding is nog heel wat meer waard dan een franc! Want het is een stempel uit den tijd van Louis Philippe, en werd waarschijnlijk gebruikt door douaniers om geleidebiljetten af te stempelen. De kroon is uitstekend — het is een echte koningskroon, en wij hebben dus alleen maar te zorgen voor den gekruisten scepter en degen! Laten wij maar naar huis gaan. Ik heb al voor een franc fiches gekocht, die waarschijnlijk nauwkeurig evengroot zullen zijn of anders wat kleiner kunnen worden gemaakt, en wij zullen aanstonds aan het werk gaan.

En nauwelijks waren zij naar hun woning teruggekeerd, of zij gingen aan het werk in het kleine keukentje, hetwelk Raffles als een soort laboratorium had ingericht, omdat hij niet kon leven, als hij niet nu en dan belangwekkende proeven kon nemen.

Hij bereidde een soort van bijtend loog, waaraan hij een bloedrood kleurpoeder toevoegde, en wierp daarin twee of drie van de schijfjes heen, nadat Brand die met behulp van een gewoon slijpsteentje een weinig kleiner had gemaakt, opdat de maat nauwkeurig

zou overeenstemmen met die van het gevonden fiche.

Voorzichtig werd de loog aan de kook gehouden, en na een half uur vertoonden de beenen schijfjes een gelijkmatige, lichtroode kleur, die slechts zeer onbeteekenend afweek van de tint van het gevonden fiche.

Nadat zij waren gedroogd, en nadat Raffles beproefd had, of de kleur houdbaar was, door de plaatjes in heet water te dompelen, ging hij aan het werk met den stalen stempel, verhitte dien in een glasvlam, en slaagde er inderdaad in, een zeer scherp afdruk van een koningskroon op de goede plek te drukken, op beide fiches.

Toen begon het moeilijkste werk, en wel het graveeren van de emblemata daaronder.

Dit werd gedaan met behulp van een gloeiend gemaakte graveernaald, en na een uur werkens had Brand, die zeer handig was in zulke dingen, inderdaad een paar figuurtjes in de roode laag uitgebeten, die bedriegelijk veel geleken op het origineel.

Men zou al zeer scherpe oogen moeten hebben, als men het onderscheid zou willen ontdekken, zelfs met de hulp van een loupe! Toen moesten aan den anderen kant — en dit was veel gemakkelijker — twee namen worden ingekrast, en tenslotte de datum, of wat de cijfers dan anders mochten voorstellen.

Twee uren had Brand over dit lastig werkje heengebogen gezeten, maar nu kon hij ook met trots de beide schijfjes laten zien, die bedriegelijk veel geleken op datgene hetwelk Raffles in de eetzaal van de Moulin Rouge had gevonden.

Deze bekeek ze aandachtig, met een glimlach op het gelaat, en zeide toen, terwijl hij Brand toeknikte:

— Dat heb je uitnemend gedaan! En ik denk dat deze twee beenen plaatjes ons merkwaardige dingen zullen onthullen! En nu hebben wij lang genoeg gewerkt, en ik stel je voor, een wandelrit te gaan maken in het Bois, want het weder is verrukkelijk, en nooit is het groote bosch zoo schoon als in deze lentedagen.

De beide vrienden verkleedden zich haastig, deden hun rijcostuum aan, en begaven zich naar de manege, waar de paarden stonden, die zij gehuurd hadden, en die steeds tot hun beschikking moesten zijn.

Het was koel in het Bosch, en zij hadden nauwelijks den grooten vijver bereikt, of zij ontwaarden René de Mareuil, die juist zijn kleine, sierlijke auto tot staan bracht voor het welbekende restaurant, waar het een bont bewegen was van sierlijke toiletten, en waar vroolijk gelach weerklonk.

Raffles hield een oogenblik zijn paard in, juist toen René zijn richting uitkeek, maar het was duidelijk dat de jongeman hem in het geheel niet herkende. De jonge edelman was uit zijn wagen gestapt, en nam nu zijn hoed af voor eenige bekenden, die hij op het terras zag zitten, en gedurende eenigen tijd sprak hij met een zeer mooie vrouw, klaarblijkelijk behorende tot het ras der demi-mondaines, en het was niet de blonde dame van den avond tevoren, dat was wel zeker!

— Hij schijnt van afwisseling te houden! zeide Brand zacht, die eveneens zijn paard had ingehouden, en aandachtig toekeek. Heeft die jongen geld?

— Nu nog wel! antwoordde Raffles, maar als hij zoo door gaat, zal het wel niet lang meer duren, of hij is er doorheen!

— Denkt hij dan in het geheel niet aan zijn moeder?

— Ik geloof, dat die een klein fortuin van zichzelf heeft, en ik hoop van harte voor haar, dat zij erin zal slagen, het uit zijn handen te houden! Overigens, misschien zijn de berichten omtrent het jongemenschap wel wat overdreven, zooals menigmaal het geval is!

— Ik geloof niet dat hij ons herkend heeft!

— Dat is wel begrijpelijk, want hij was gisterenavond allesbehalve nuchter!

— Zul je hem het plaatje niet teruggeven, zooals je voornemens was?

— Daar dacht ik juist over! Maar ik wil liever even afwachten tot hij weer alleen is. Onze jeugdige edelman schijnt heel wat dameskennisjes te hebben, al behoren die dan ook niet allemaal tot zijn eigen stand!

Het was duidelijk dat René naar iemand of iets zocht, want hij maakte een rondgang door het restaurant, met de gemakkelijke, niets ontziende onbeschaamdheid van den knappen jongen van geld, en toen keerde hij weer terug, stapte in zijn auto, een peperdure Fiat, en wilde wegrijden, toen Raffles zijn paard de sporen gaf, en met een paar galopsprongen naast hem was.

René keek een beetje verwonderd op naar den ruiter, die daar zoo plotseling naast hem verscheen, toen vertoonde zich een rimpel in zijn voorhoofd alsof hij ergens over nadacht en hij mompelde:

— Heel gek is dat — het komt me voor dat ik dat gezicht al eens vroeger gezien heb.

— Dat is wel waarschijnlijk, burggraaf, zeide Raffles glimlachend. Het was namelijk gisteravond, in de Moulin Rouge. Ik was de man, die zijn stoel liever niet wilde afstaan!

— Wat drommel, ja! Zoo is het! En wat wilt gij nu? Komt gij ruzie zoeken?

Een kort oogenblik fronsten zich de wenkbrauwen van Raffles, maar toen antwoordde hij, even de schouders ophalend:

— Ik ben niet van het ruziezoekende soort, burggraaf. En in elk geval kom ik U thans een kleinen dienst bewijzen.

Hij had de hand in zijn zak gestoken, haalde er het roode plaatje uit, en overhandigde het aan René, die er haastig zijn blanke vingers naar had uitgestoken, terwijl hij zeide:

— Ik had U dit willen teruggeven, dat gij gisteren in de Moulin Rouge verloren hebt.

— Ik dank U, mijnheer, ofschoon ik U zeker nog meer dankbaar zou zijn geweest, als gij U de moeite hadt willen geven, mij dit beenen plaatje gisterenavond dadelijk weer ter hand te stellen, zoodra gij het gevonden hadt. Ik heb nu den heelen dag moeten besteden om onder mijn vrienden navraag te doen. Ziet gij, het is een heel belangwekkend plaatje, en — men geeft er nooit een tweede voor in de plaats, nooit! Het is van een vereeniging, moet gij weten.

— Het spijt mij, burggraaf, maar gisteren heb ik wel degelijk mijn best gedaan U het verlorene terug te geven, maar dat gelukte mij niet, want juist kwam er een troepje danse-ressen aansnellen, en bovendien waart gij niet in een toestand, om veel te hooren of te zien.

— Het is goed, mijnheer! viel de jonge edelman hem hooghartig in de rede. Ik dank U voor de moeite die gij U nu gegeven hebt.

Hij lichtte heel eventjes zijn hoed op, een korte beweging, en de prachtige wagen schoot weg.

— Maar dat is een zeer onbeschaamde vlegel! riep Brand verontwaardigd uit, die langzaam naderbij was gekomen.

— O, wij zijn het jeugdige piepkuike nog een lesje verschuldigd, Brand, al is het dan niet bepaald om zijn onbeschaamdheid, want die is in deze tijden nu eenmaal onafscheidelijk verbonden aan alle jongelieden van zijn leeftijd en zijn stand. Weet je al waar hij woont?

— Henderson zou het gaan onderzoeken, en het is natuurlijk maar een kleine moeite, de woning van een schatrijken jongen als René de Mareuil op te zoeken.

— Dan zal morgen het raadsel wel opgelost zijn van het roode, beenen plaatje! En als dat achter den rug is, zullen wij eens zien, of er geen grap valt uit te halen met dat drieste, aanmatigende kereltje.

En verder werd er over deze zaak niet meer gesproken; de beide vrienden zetten hun rit voort, en een uur later waren zij weder thuis, en verkleedden zich voor het diner. Er gebeurde dien dag volstrekt niets meer, wat de

moeite van het beschrijven ook maar in het minst waard is, behalve dan wellicht dat Henderson rapport kwam uitbrengen en de plaats aanduidde, waar René de Mareuil met zijn moeder woonde.

Het was in een prachtig ouderwetsch huis op den linker Seine-oever aan de Avenue Marceau gelegen en waren de inlichtingen van den reus juist, dan liep het jongemensch rond met plannen om kamers te gaan betrekken en zich aldus te bevrijden van het blijkbaar lastige toezicht van zijn moeder.

En den volgenden morgen, zonder dat René er het flauwste vermoeden van had, begon de controle, waaraan hij niet meer zou ontsnappen alvorens Raffles wist wat hij wilde weten.

De jonge edelman deed geen stap; van tien uur in den morgen af werd hij als een schaduw gevolgd door Raffles of door Brand, die natuurlijk zorg hadden gedragen, hun uiterlijk voldoende te veranderen om niet aanstonds door den jeugdigen doordraaier te worden herkend.

Van minuut tot minuut gingen zij hem na, zagen hem een kort wandelritje maken in het bosch, lunchen in zijn club, een paar bezoeken afleggen, des middags weer in het bosch verschijnen met zijn auto, het apéritif gebruiken op het terras van een splinternieuw hotel dicht bij de Arc de Triomphe en des avonds een paar bedrijven bijwonen van de opera Faust, waarin de titelrol gezongen werd door een pas ontdekte Italiaansche ster.

En op dat tijdstip waren Brand en Raffles weer bij elkander, ieder voorzien van hun kostelijk nagemaakt fiche, terwijl Henderson met de auto gereed stond, op alles voorbereid.

Want Raffles begreep wel, dat het nu onmogelijk lang meer kon duren of het raadsel van het roode beenen plaatje zou worden opgelost. Het was nog altijd 27 Mei, maar over enkele uren zou het middernacht zijn.

De beide vrienden hadden in een loge plaats genomen, vlak bij die van René en de jongeman was op dien avond in gezelschap van een vrouw van exotische schoonheid en het was alweer een andere dan de vorige, in wier gezelschap zij hem hadden gezien, die dagen daarvoor.

Zij was stellig een halfbloed, waarschijnlijk vermaagschapt aan Indische vorsten, want daarop wees de adel van haar trekken, de geheele vorm van het ovale gelaat, de trotsche blik van de groote donkere oogen.

René behandelde haar echter tamelijk nonchalant, want drie of vier malen verliet hij de loge en telkens was Brand wel verplicht om hetzelfde te doen, uit vrees, dat de jongeman

plotseling de plaat zou poetsen en zich begeven naar de geheimzinnige plek, waartoe het beenen plaatje hem waarschijnlijk toegang zou geven.

Maar hij ging slechts heen om een onbeteekenend motief — een paar trekjes aan zijn sigaret te doen, een praatje te maken met een vestiaire-juffrouw of zoo maar wat heen en weer te loopen in de breede gang, die rondom de loges heengaat.

Dan trof hem telkens een koude, verwonderde blik uit de nachtzwarte oogen van de vrouw, maar daarvan scheen hij zich weinig aan te trekken.

— Ik geloof dat het heerschap al volkomen blasé is! fluisterde Brand, toen René voor de zooveelste maal met een verveeld gezicht naast zijn dame ging zitten en slechts met moeite een geuw scheen te verbergen.

— Of hij geeft er zich het air van! meende Raffles. Wat de Italiaansche ster betreft — ik denk dat die hier wel spoedig zal ondergaan, Brand! Het is een ster van geweldige afmetingen, maar geluid geeft zij niet veel! Daar is het bedrijf al uit — en zoo waar, ons paartje maakt zich gereed om heen te gaan geloof ik!

René had inderdaad een zeer kostbaren mantel heengeworpen om de schouders van de vrouw met haar olijkleurig gelaat en Brand en Raffles moesten zich haasten om hen niet uit het oog te verliezen toen zij vlug door de breede gang liepen, die zich al begon te vullen met bezoekers en de beroemde statietrap afdaalden naar de vestibule.

René liet zich in de vestiaire zijn goed geven, Raffles en Brand deden hetzelfde en bijna tegelijkertijd bereikten zij het plein.

En het eerste wat Raffles trof, was, dat de jongeman niet zijn eigen auto tot zijn dienst had, maar met zijn dame in een van die havelooze taxi's stapte, die pas tegen het vallen van de duisternis te voorschijn komen, alsof zij zich schaamden voor het daglicht, dat hare gebreken wat al te zeer zou doen uitkomen.

Brand en Raffles hadden dus al den tijd, niet alleen om voor hun eigen wagen te gaan zorgen, maar ook om het nummer op te nemen van de taxi, waarmee het paartje zooeven was weggereden, na een tamelijk langdurig onderhoud met den chauffeur, die waarschijnlijk ontevreden was over den langen afstand, dien hij moest afleggen.

Niet zoodra had het voertuig zich in beweging gesteld of Raffles fluisterde tot Henderson die met zijn eigen wagen was komen aanrijden:

— Die auto is het, James! Blijf maar dichtbij, want je ziet dat er nog heel wat meer auto's

rijden op dit uur en wij mogen deze tot geen prijs uit het oog verliezen.

— Zou dat geen argwaan wekken? merkte Brand op.

— Waarom? Dan zouden wij moeten aannemen, dat het jongemensch iets misdadigs in den zin heeft en waarvoor ik hem ook houd — zeker niet voor een bandiet! Vooruit, Henderson!

Reeds zette de wagen zich in beweging en daar men de kap open had gezet, wegens het zeer warme, verrukkelijke lenteweer, zoo konden Raffles en Brand zeer gemakkelijk constateeren, dat Henderson de taxi met het jonge paar nauwkeurig volgde, op een afstand, die nooit grooter werd dan een meter of veertig.

En het werd een lange, tamelijk eentonige tocht, eerst door het hartje van Parijs, vervolgens langs de Seinekaden, tenslotte door Auteuil, altijd maar de Seine volgend en nu en dan keek Brand verwonderd Raffles aan, totdat hij tenslotte vroeg:

— Zij zullen toch niet naar een andere stad gaan?

— Wij zullen het wel zien Brand, omdat wij dan ook naar een andere stad zullen gaan! antwoordde Raffles lakoniek. Maar ik geloof het haast niet, want het loopt al naar half twaalf. Ik erken echter volstrekt niet te begrijpen, wat men hier op dit uur te zoeken kan hebben.

Raffles had dit juist gezegd, toen, tot groote verwondering van Brand, de taxi eensklaps stilstond voor een van die zeer oude kasteeltjes, uit den tijd van den zonnekoning, die men thans voor een appel en een ei kan koopen en waarin de nieuwe eigenaars, meestal uit landen met een hooge valuta, zich vergapen aan de plafonds van Tragonard en de deurpaneelen van Watteau, aan de prachtige gebeeldhouwde trapleuningen, de fraaie ramen, de betimmeringen met verguld hout en de andere schoonheden van die oude patriciërs-woningen.

Niet het minste spoortje van licht drong door uit de ramen, die met blinden gesloten waren en Brand zag vaag het bordje in den tuin, die het heerenhuis van den weg scheidde, waarop natuurlijk te lezen moest staan dat het te koop of te huur was.

De auto van Raffles stond stil op een volmaakt duistere plek en Henderson had onmiddellijk alle lichten gedoofd, ook de stads-lantaarns.

Het was op deze plek zoo volkomen stil, alsof men zich op het platteland bevond.

Slechts nu en dan kon men in de verte het geknars hooren van de elektrische tram die door Auteuil rijdt en deze voorstad verbindt met Parijs.

Maar verderop stond een lantaarn en bij het licht daarvan konden Raffles en Brand, die waren uitgestapt, duidelijk zien hoe René zijn dame hielp bij het verlaten van de taxi, vervolgens afrekende met den chauffeur en toen met haastige stappen wat verder liep en de straat overstak.

— Zij hebben dus niets te maken in dat verlaten huis! fluisterde Brand.

— Wij zullen wel zien! Het is best mogelijk dat zij den chauffeur op een dwaalspoor willen brengen!

Dit had Raffles goed ingezien, want nauwelijks was de taxi naar Parijs teruggedreden, of de vrouw, aanstonds herkenbaar aan de lange avondcape die zij droeg en die vervaardigd was uit witte zijde, afgezet met hermelijn en de jongeman, staken de straat weer haastig over en zij verdwenen ergens in de nabijheid van het donkere heerenhuis, ofschoon het met geen mogelijkheid te zeggen viel, waarheen zij zich eigenlijk hadden begeven.

Heel even echter meende Raffles, die het best in de duisternis kon zien, nog iets wits te zien schemeren bij de voordeur.

Wij spraken eenige malen van een straat, maar dit woord geeft niet goed den toestand ter plaatse weer. Het is wel een straatweg — maar het is geen straat in de beteekenis, die men gewoonlijk daaraan hecht, want de huizenrijen loopen daar niet meer onafgebroken door, want op die plek is Auteuil meer geworden tot een soort van villadorp, waarin echter op verscheidene plekken de oude kasteelen zijn blijven staan, die in vroegere eeuwen tamelijk ver van de hoofdstad lagen, zoodat men twee uren met een postkoets of te paard noodig had, om b.v. van Auteuil naar de Place Royal te rijden.

Men begeeft zich er vroeg ter ruste, juist als in een echt dorp, de agenten zijn in deze deftige voorwijk sporadisch, voertuigen vindt men er weinig en alles ademt er rust en vrede.

Wat het huis zelf betreft, dat zulk een voorname rol zou spelen in dit avontuur van Raffles — het was een vierkant gebouw met drie verdiepingen, gelijkvormige ramen, hoog en smal, met een soort van terras, dat naar de voordeur leidde en waarboven zich een afdak bevond en een steenen balkon dat langs den geheelen voorgevel liep, ter hoogte van de eerste verdieping. Op de tweede verdieping waren drie balkons, maar die liepen niet ineen en bevonden zich voor even zoovele vensters.

Het was de eenvoudigste bouworde die men zich kan denken en toch moest dat huis vroeger een onverbeterlijken indruk van schoonheid en gratie hebben gemaakt, toen het nog ver-

levendig werd door de bewoners — de heeren met witte staartpruiken, de dames in wijduitstaande rokken en vierkant uitgesneden keurslijfjes.

Toen trappelden nog de paarden in de stallen, toen spanden luid roepende stalknechts de dieren voor de vergulde karossen op haar hoge wielen, toen weergalmden de vertrekken wellicht menigmaal van het geraas der drinkgelagen en feesten.

Maar nu was dit alles dood en duister en vooral heel stil.

Het huis was van den weg gescheiden door een zeer grooten tuin en het mocht verwondering baren, dat op dat terrein al niet lang de hand was gelegd door niets ontziende bouwspeculanten.

Er stonden prachtige oude boomen, waarvan de kruinen zachtjes bewogen in den luwen avondwind, maar voor het overige was de tuin klaarblijkelijk aan zijn lot overgelaten, want welig groeide het onkruid op tegen het ijzeren hek op een steenen basement, hetwelk den tuin geheel omgaf.

Dit alles, het spreekt vanzelf, hadden de beide vrienden in enkele tellen opgenomen.

— Zij zijn stellig door het hek gegaan! fluisterde Brand.

— Dan zullen wij hen volgen! antwoordde Raffles bedaard. Henderson, we zullen weer beslag moeten leggen op je eindeloos geduld, althans voor een uurtje! Zijn wij dan nog niet teruggekeerd, dan bewijst dit, dat het ons daarbinnen bevalt en dat wij nog blijven!

— Kan u er dan geen gevaar dreigen, mylord? vroeg de reus ongerust.

— Geen schijn van gevaar, waarde James, wees daar maar zeker van, anders zouden kwajongens als die burggraaf er zeker niet met hun dame binnengaan. Ik geloof dat ik wel weet wat wij daarbinnen te zien zullen krijgen en al is het misschien tegen de wet — misdadig zal het wel niet zijn of ik moet mij al zeer vergissen. Keer dus maar gerust naar huis terug als wij — laat eens zien, om één uur niet weer op dezelfde plek zijn teruggekeerd.

— En als een politieagent mij soms aanspreekt, mylord en vraagt wat ik hier uitvoer?

— Dan zeg je dat je op een paar klanten moest wachten die je hier besteld hadden, maar dat je wel verder zal gaan als het mijnheer den agent soms niet behaagt dat je daar blijft staan. Altijd de beleefdheid in acht nemen, James. Tot straks en verveel je niet al te zeer. Je zoudt b.v. wel eens kunnen opletten of je soms nog auto's herkent die nog wel zullen komen voorrijden — daar is er b.v. al een! En een heel dure ook! Voortgemaakt, Brand, die mogen wij niet missen! Tot straks, James!

De twee vrienden liepen snel naar het hek, volgden het tot aan de hekdeur en kwamen juist bijtijds om te zien, hoe twee heeren, die zooeven uit de prachtige auto gestapt waren, die deur openden, door een soort van kleine klink op te duwen, die niet zoo heel gemakkelijk te vinden bleek te zijn.

Raffles nam zwijgend en beleefd zijn hoogen hoed af en maakte van de gelegenheid gebruik om met Brand eveneens het hek door te gaan en nu moesten zij half op den tast het breede grintpad volgen, waar overal het onkruid opwies, dat naar het zooeven genoemde terras voerde.

Het was duidelijk, dat zij door het hoog opschietende kreupelhout, na enkele stappen reeds onttrokken moesten worden aan de blikken van een nieuwsgierige, die misschien op dit uur nog door Auteuil wandelde of aan het spiedend oog van een agent, die daar de ronde deed.

Overal wies het mos op, dat de voetstappen versmoorde en een twintigtal meters verder moest men zelfs door hoog gras waden, dat zeker in geen jaren kennis had gemaakt met de zeis.

De heeren vóór hen, die op gedempten toon spraken en zonder eenig spoor van opwindung hun sigaretten rookten, hetgeen op Brand een zeer geruststellende uitwerking had, gingen niet de stoep op van het terras, maar sloegen links af en bereikten zoo een deur, waarop zij een paar malen zachtjes klopten, totdat er ergens een heel klein luikje openging en de stem van een onzichtbaar persoon vroeg:

— Uw toegangsbewijs?

Wat er precies gebeurde, was niet te zien. Want daarvoor was het te donker, maar de heeren overhandigden waarschijnlijk een rood. beenen plaatje, door het kleine luikje aan den onzichtbaren man, het luikje ging weer dicht, denkelijk omdat er daarbinnen licht moest worden gemaakt, toen ging de deur op een kier open en de stem zei weer:

— Een voor een, als ik u verzoeken mag!

De heeren verdwenen en Raffles en Brand kwamen aan de deur. Zij legden de beide fiches in een hand die uit het luikje werd gestoken, dit werd gesloten, toen werd de deur geopend, maar juist zoover, dat er slechts een man tegelijk kon binnentreden en nu stonden de beide mannen in een lange gang en pas toen de deur weer dicht ging, werd er licht gemaakt en zagen zij op een matten stoel een klein, heel oud mannetje zitten, dat de taak vervulde van portier en dat zich verder om hen volstrekt niet meer scheen te bekommeren.

HOOFDSTUK III.

DE GEHEIME FEESTZAAL.

Dit alles zag er zoo volkomen nuchter uit, het mannetje geleeke zoo volmaakt op den portier van een of ander museum, dat Brand zich zeer teleurgesteld gevoelde, want zijn verwachtingen waren hoog gespannen geweest.

Maar reeds had Raffles hem bij den arm gevat en toegefluisterd:

— Kom mede, opdat wij die heeren daar voor ons, niet uit het oog verliezen. Ik begin te gelooven dat hier geen vreemden worden toegelaten en het zou dus inderdaad argwaan wekken, als wij naar den weg moesten vragen.

De heeren waren reeds aan het einde van de kaarsrechte gang die van voor tot achter door het huis scheen te loopen en daar stonden zij stil voor een tweede deur en hier werd het geheele lastige ceremoniël van het aankloppen en het controleeren van de roode schijfjes herhaald.

En tot groote verwondering van de beide mannen, die eigenlijk verwacht hadden, door deze deur rechtstreeks in den achtertuin te komen, bevonden zij zich nu in een volkomen kaal vertrek, waar geen enkel ander meubel stond dan de rieten stoel van den bewaarder, die wel een tweelingbroer van den cipier aan den voorkant van het huis kon zijn en in dat vertrek begon een steenen trap, waarlangs de beide heeren reeds verdwenen.

Voor hij ze op zijn beurt afging, merkte Raffles nog op, dat het vertrek geen andere deur had dan die, waardoor hij en Brand waren binnengetreden en dat het steeds met kunstlicht verlicht moest worden, want er was geen spoor van een venster of zelfs van de kleinste opening te zien.

— Ik vermoed dat dit vertrek nog niet eens zoo lang geleden tegen het huis is aangebouwd, Brand! zeide Raffles zacht, onder het afdalen van de steenen trap, die vrij goed verlicht was door electrische lampjes.

— Als dat zoo was, Edward, dan zou deze trap zich voor dien tijd buitenshuis hebben moeten bevinden! merkte Brand op.

— Dat spreekt vanzelf! Maar het is mogelijk, dat zich hier vroeger een zijvleugel heeft bevonden, die door brand is verwoest. De trap is vrij hoog zooals je ziet en wij moeten nu al tamelijk diep onder den grond zijn!

Eindelijk bereikten de beide vrienden den voet van de steenen trap, die zonder een enkele wending naar beneden voerde en nu stonden zij in een kelder, waarvan het oorspronkelijke doel nog heel duidelijk te zien was, want er stonden nog onderstellen van zeer zwaar eikenhout, waarop in vroeger eeuwen zeker de kolossale okshoofden wijn hadden gelegen.

Maar thans was deze kelder omgetooverd in niets anders dan een hoogst moderne vestiaire.

Dit is eigenlijk niet het goede woord — want de vestiaire bleek een kleedkamer.

Tot zijn groote verwondering bemerkte Brand, na bij zichzelf de opmerking te hebben gemaakt dat het hier zeer warm was, een jongeman, gekleed in een Romeinsche tunica, die hem tot aan de knieën reikte en om het middel gesloten was met een koperen band. Zijn beenen waren naakt, evenals zijn armen die uit de korte mouwen staken en zijn voeten rustten op sandalen van gevlochten stroo, die met hunne riempjes aan de wreef waren bevestigd.

Deze jongeman, die zich met de beide heeren had beziggehouden, liet een waarschuwend kreet hooren en onmiddellijk kwam er uit een zijbeuk van den geweldigen kelder, een soortgelijke slaaf te voorschijn, juist zoo gekleed, die met een diepe buiging op Raffles toekwam, de armen over de borst kruiste en op nederigen toon sprak:

— Ik ben Uw dienaar, heer, en ik verzoek U, mij te willen volgen naar het atrium.

— Naar het atrium? herhaalde Brand verbluft, totdat een verstolen elleboogstoot van Raffles hem duidelijk maakte, dat hij zulke vragen niet moest stellen.

En daarop sprak Raffles plechtig, de hand uitstrekkend als een Romeinsch imperator:

— Voer mij en mijn metgezel naar het atrium, slaaf!

— Nu, op een echt atrium geleeke het nu wel niet, want daartoe zou het noodig zijn geweest, dat de hemel er zich boven welfde, maar die was dan toch zoo natuurgetrouw mogelijk nagebootst door een strakgespannen, hemelsblauwen lap.

En Brand moest erkennen, dat het voortreffelijk was nagemaakt, door een man, die zijn vak verstond!

Hij betrad een bijna volmaakt cirkelvormige ruimte, waarvan de vloer was bedekt met vierkante plavuizen, beurtelings blauw en wit, en ingelegd met verschillende figuren van gekleurde steenen, en in het midden daarvan bevond zich een fontein, die zachtjes ruischend een straal deed opspuiten van geparfumeerd water, dat weer neerviel in een bekken van rose marmer, gedragen door vier Cupido's.

Rondom rezen de zuilen op, welke de gaanderij droegen, en tusschen die zuilen bevonden zich de vertrekken, waar het gezin van den patriëer zich verbeeldde op te houden, maar die thans waren bestemd voor de gasten, om zich daar te hullen in het gewaad van een welgestelden Romein.

Overal liepen bedrijvig de slaven rond, in hun korte, witte tunica's met gouden banden om het voorhoofd, die de jassen en hoeden der bezoekers in ontvangst namen, en die de schapen van de bokken scheidden, in dier voege, dat de heeren rechts, de dames links werden geleid.

Want daar waren ook slavinetjes, en Brand moest bij zichzelf bekennen, dat zij er allerbekoorlijkst uitzagen in hunne witte gewaden, het haar hoog opgemaakt, en gouden banden om polsen en enkels.

Sommige heeren wilden lachend protesteeren tegen het voorschrift om zich te verkleeden, maar de slaven bleken onverbiddelijk te zijn, en die niet wilde gehoorzamen, werd rechtstreeks weer naar buiten geleid.

Er bleek echter niemand te zijn die tot dit uiterste wilde gaan, en zoo zag men de mannen uit het begin van de zoste eeuw in hun smokings en rokken de vertrekken tusschen prachtig bewerkte pilaren binnen gaan, en er weder uitreden als senator, schatrijk koopman, welgesteld burger, of luitenant van de keizerlijke lijfwacht, getooid met het koperen harnas, bronzen scheenplaten aan de beenen en lederen sandalen, met koperen plaatjes versierd.

Aan een breede bandelier droegen deze krijgslieden op de linker heup het korte zwaard in een scheede van koper.

Raffles behoorde tot een van degenen, voor wie het toeval zulk een costuum had weggelegd, en Brand keek hem bewonderend aan, toen hij daar te voorschijn trad, een toonbeeld van kracht en gezondheid, de gespierde armen slechts voor een klein deel bedekt door de korte mouwen van de tunica onder het harnas, die kanteelvormig waren uitgesneden, den helm met den wuivenden paardenstaart op het edel besneden hoofd.

Hetzelfde gewaad dat van de meeste mannen met hun smalle schouders, dunne armen en in-

gevallen borsten caricaturen maakte, om van kromme beenen in allerlei vorm maar niet eens te spreken, dat maakte van Raffles een held uit de „Ilias”.

Hij had stevige sandalen aan de voeten, die met riemen waren vastgemaakt, beslagen met bronzen knoppen, in den vorm van leeuwenkoppen.

Aan den linkerarm droeg hij een rond schild, gemaakt van taai hout, en overtrokken met buffelhuid. In het midden vertoonde zich het schrikbejagende gelaat van Medusa, met slangen inplaats van haar om het hoofd.

En aan een ceintuur van koperen schakels, hing het korte, breede zwaard van den legeraanvoerder.

Menig ander zou zich in dat costuum al zeer onbehagelijk hebben gevoeld, en met zijn ledematen geen weg hebben geweten, maar het was alsof Raffles zijn geheele leven nooit iets anders had gedragen dan die blinkende wapenrusting en dat zware, ronde schild.

Brand had zich moeten tevreden stellen met de lange toga van een senator, ofschoon hij eigenlijk daarvoor veel te jong was, maar alle andere gewaden waren reeds weg, want het bleek dat zij zeer laat waren.

En ofschoon er nu niemand meer aanwezig was in het atrium dan de slaven en slavinnen, zoo behoefden zij toch den weg niet te vragen, want van onder een met bloemen omrankt peristilium, kwam hun een helder schijnsel tegemoet, waarschijnlijk uit de feestzaal en zij zagen door die vierkante opening heen telkens personen voorbijschrijden, in Romeinsche gewaden, die deftig voor elkander negen.

En zij liepen op dat licht af, passeerden een soort van deurwachter, een reusachtige neger, die gewapend was met een lans, en toen stonden zij aan het begin van de eigenlijke feestzaal.

Raffles en Brand beiden hadden een en ander beleefd in New-York, hadden daar deelgenomen aan nachtelijke, geheime feesten van schatrijke „levenskunstenaars”, zooals die zichzelf noemden, maar zij zagen aanstonds wel in, dat die feesten de vergelijking niet konden doorstaan met wat zij hier zelve aanschouwden.

Het was alsof zij plotseling van de werkelijkheid in een droom waren overgeplaatst, in een droom van schoonheid en poëzie.

De zaal leek onmetelijk groot te zijn, hetgeen echter gezichtsbedrog was en werd teweggebracht door handig verborgen spiegels en de opstelling van het licht.

Zij was op zijn minst veertig meters hoog, maar leek nog hooger te zijn door de truc van een bekwaam schilder, die een kunstig perspectief had weten aan te brengen, en van die hooge

zoldering daalden ontzaglijk groote lappen neder van purperen en witte zijde, en daar tusschen gloeiden de electrische bollen, die men dus maar zelden te zien kreeg, wanneer men juist tusschen twee van die lappen instond, die wel tien meter lang waren.

De zaal moest zeker een getrouwe copie be-teekenen van het huis van een invloedrijke patri-ciër in het oude Rome. De wanden waren kunstig beschilderd, en een soort van zuilen-gaanderij volgde den ronden muur van het geweldig groote vertrek, en was slechts open aan de zijde van den ingang, en vlak daartegen-over. Daar echter was de opening veel grooter, en verleende doortocht aan een kolossaal breede trap van marmer, ongeveer vijftien treden hoog, en die eindigde in wat men een rotonde zou kunnen noemen, waarvan de open zijde naar de zaal gekeerd was.

In het midden van die rotonde, opgetrokken uit rossig geaderd marmer, stond een troonzetel, van dezelfde edele steensoort, en over den rug was een mantel van rood fluweel geworpen.

Juist achter dien zetel bevond zich de eenige deur, die tot deze rotonde toegang gaf.

Aan weerszijden sloten zich de zuilengaanderijen aan, die hier dus de treden van de reu-zentrap volgden.

De deur daarachter was klein en van brons, tenminste voor zooverre de beide vrienden het op dien grooten afstand konden beoordeelen.

Maar ook aan hun kant waren zij niet gelijk-vloers met de eigenlijke feestzaal, want het bleek dat de zuilengaanderij zich omtrent een meter boven dien vloer bevond, zoodat men vijf treden moest afdalen van een trap, die ongeveer twaalf meter breed was en die er uitzag alsof zij van graniet was gemaakt.

De eigenlijke vloer was van een glanzende, bijna doorzichtige steensoort, en klaarblijkelijk werd hij van onderen goed verwarmd, denkkelijk met het oog op het luchtige gewaad van de dames en heeren, en de dunne sandaalzolen.

Op dien vloer was nu een tafel geplaatst van een zeer eigenaardig model: hij was zeker wel tachtig meter lang, en opgesteld in den vorm van een cirkel, open aan den kant van de reu-zentrap, die naar den troonzetel voerde.

Stoelen zag men er niet.

Maar er waren overal rustbanken neergezet, waarop de personen zich konden uitstrekken, volgens de mode van het oude Rome, waar men, zooals de lezer zal weten, nooit anders dan liggende at.

Die banken waren bedekt met prachtige kleeden en zachte kussens, en bevonden zich slechts aan een kant van de tafel, zoodat er in het midden een zeer groote ruimte werd

vrijgehouden, waar op het oogenblik iets ge-daan werd, dat al zeer weinig strookte met de gebruiken van het oude Rome — men danste er den tango en foxtrot — sandalen en zwaarden ten spijt!

Er moest zich dus ergens een orkestje be-vinden, maar Raffles en Brand konden voors-hands nog niet ontdekken waar ergens. Pas veel later bleek het hun, dat er in het geheel geen musici waren, maar de schetterende klanken werden teweeggebracht door een loud-speaker, opgesteld juist tegenover de rotonde, en bediend door een enkelen negerslaaf.

De beide vrienden taxeerden dat er in die zaal met zijn barbaarsche weelde, zijn kostbaar bewerkte zuilen, zijn vergulde zetels en zijn kunstige decoratie, omstreeks tweehonderd per-sonen aanwezig waren, waarvan ongeveer de helft vrouwen.

En er was geen enkele van die gasten die, niet het voorgeschreven Romeinsche gewaad droeg.

En niet weinig tot zijn verbazing bemerkte Brand dat er over de open ruimte voor de tafel slavinnetjes heen en weer liepen, wier kleur af-wisselde van heel licht bruin tot gitzwart. Zij droegen ronde schalen met gebak en wijn, die zij aan de gasten aanboden.

Toen hij zoo een kwartier had toegekeken, vroeg Brand zacht:

— Zou de politie van dit eigenaardig gedoe afweten?

— Dat is wel waarschijnlijk, ondanks alle geheimzinnigheid.

— Maar zou zij het goedkeuren?

— Wat kan zij er aan doen? Ik vermoed dat deze onderaardsche feestzaal wel het eigen-dom zal zijn van een of anderen exploitant, die achter de schermen blijft. Je hebt natuurlijk opgemerkt dat er geen entree wordt geëischt, en bovendien zijn de autoriteiten buitengewoon toegeeflijk. Men is aan zulke dingen gewend geraakt, en niemand schijnt er meer iets bij-zonders aan te vinden.

Terwijl Raffles nog sprak was er een groote neger met een paar tijgerachtige sprongen de reusachtige trap opgesneld, en hield in het midden stil, gewapend met een koperen gong, waarop hij nu drie harde slagen gaf, en op het-zelfde oogenblik kwamen er terzijde van de rotonde twaalf meisjes aansnellen.

— Dat kan prachtig worden! zeide Raffles ironisch langs zijn neus weg. Ik geloof dat wij hier getuigen zullen worden, Brand, van een zeer natuurgetrouw nagebootst bacchanaal aan het hof van Nero of Calligula! Zie, daar drijven negers reeds met dreigende zwaarden de gasten tot achter de tafels, om ruimte te maken voor de danseressen. En hier is de muziek ook al!

De twaalf danseressen werden op den voet gevolgd door een zestal harp- en luitspeelsters, die plaats namen op de onderste trede van de groote trap, en niet zoodra zweeg de luidspreker, of een zoete, slepende melodie zette in, en de twaalf danseressen begonnen een van die langzame, sierlijke dansen, die in den bloeitijd van het Romeinsche Keizerrijk bij geen enkel feestmaal mocht ontbreken.

Raffles en Brand hadden zich neergelaten op een bank van verguld hout, en volgden het schouwspel. Het was zonder eenigen twijfel betooverend, want de meisjes dansten met een wonderlijke gratie, als nimfen in het woud.

Het was doodstil geworden, en men hoorde niets anders dan het klare getinkel van de eigenaardig gevormde harpen en het eentonig gemurmel van een fluit daarboven uit.

En nog terwijl er gedanst werd ging plotseling daar heel hoog de bronzen deur van de rotonde open en een man trad te voorschijn, die onmiddellijk de gansche aandacht van Raffles in beslag nam.

Zijn gewaad vloekte wel hevig met de omgeving, want hij was de eenige die in rok gekleed was.

Van zijn gelaat viel slechts heel weinig te zien, behalve dan dat het zeer bleek moest zijn, want hij droeg een masker, verlengd door een stuk zwarte kant.

Hij liep haastig op den troonzetel toe, gevolgd door twee zwarte slaven, die hem vlug en eerbiedig een rooden mantel omsloegen, en den kap daarvan over zijn hoofd trokken.

Zoodra hij gezeten was liepen zij buigend, het gelaat steeds naar den zetel gekeerd, terug tot naast de bronzen deur die weer gesloten werd.

En ternaauwernood waren de twaalf danseressen weggeijld, gevolgd door de luitspeelsters, of een vreemde kreet steeg op uit al die kelen, en aller oogen wendden zich naar den troon, terwijl alle handen ten groet omhoog gingen.

— Heil den Koning van Parijs! Heil! galmde het door de ruime, marmeren zaal.

HOOFDSTUK IV.

EEN ROMEINSCH BACCHANAAL.

Heel even neeg zich het hoofd van den geheimzinnigen man daarboven, toen klapte hij in de handen, de neger met zijn gong verscheen weer, een daverende slag klonk, en acht worstelaars sprongen te voorschijn, gitzwart allen, die onmiddellijk met hunne toeren begonnen, terwijl de gasten zich reeds paarsgewijze hadden uitgestrekt op de rustbanken voor de tafel, en de slavinnen begonnen de spijzen rond te dienen op zilveren schalen.

Er liep een soort van ceremoniemeester rond met een langen staf, die over alles het oog liet gaan, en hij had nauwelijks de beide mannen in het oog gekregen die nog steeds op de bank zaten, of hij gaf aan twee meisjes een wenk, die aanstonds op hen kwamen toesnellen.

En Raffles en Brand konden met moeite hun verbazing bedwingen, want zij herkenden aanstonds in die Romeinsche slavinnen Tata Deslys en Loulou Legras!

En ofschoon er ook niet aan te twifelen viel, of dezen hadden hen ook herkend, zoo bleven zij toch voortreffelijk in haar rol, en vroegen vleierend:

— Zal de edele heer ons niet verblijden met

zijn gezelschap? Wil de edele heer zich niet aan onze zijde uitstrekken en van de kostelijke spijzen proeven?

— Zijn er pauwentongen en zwaluwnestjes? vroeg Brand in de grootste ernst.

— Dat wel niet, edele heer, antwoordde Loulou, eventjes proestend, maar er is wel hartenkop en de wijn is voortreffelijk! Het is echte wijn van Xeres.

— Het zij zoo! zeide Raffles afgemeten, na Brand een snellen wenk te hebben toegeworpen. Een oogenblik later had het viertal zich uitgestrekt op de twee rustbanken die naast elkander stonden, en begonnen in die tamelijk ongemakkelijke houding, half op de ellebogen steunend, van de werkelijk uitnemende spijzen te eten.

Intusschen liep de worstelpartij ten einde, en Keizer Calligula deed zijn intocht door den kleinen ingang van het peristilium, met zijn gevolg van slaven, kunstmakers, raadslieden, hofnarren, tezamen wel veertig personen, in de kostelijkste gewaden gekleed, en die gingen plaatsnemen op de zetels, die voor dat doel haastig door slaven waren neergezet, onder de

zuilengaanderij tegenover de rotonde.

En langzamerhand werd de stemming, die aanvankelijk nog een weinig gedwongen was, lossen onder den invloed van den wijn, de op-hitsende muziek, en de wilde dansen der sla-vinnen.

En al dien tijd zat de man daarboven maar onbewegelijk neer te zien op dat gekrioel aan zijn voet, die zwelgende lieden, de kunstmakers, die gedresseerde beren vertoonden en met elkan-der worstelden of boksten, totdat Raffles aan zijn tafelenootte vroeg:

— Wie is die sinjeur daarboven eigenlijk?

Tot zijn verwondering zag hij het meisje onder haar schmink verbleeken, en zij wierp een schichtigen blik om zich heen, alvorens zij antwoordde:

— Het is de Koning van Parijs!

— Zoo heb ik hem hooren noemen, maar dat brengt mij niet veel verder. Wie is hij?

— Dat weet immers niemand! Hij komt plotseling, en gaat ook plotseling weer weg. Hij heeft hier natuurlijk helpers, maar die zou-den zich liever de tong afbijten dan hem te verraden.

— Helpers? Verraden? herhaalde Raffles langzaam. Dat klinkt niet erg vroolijk! Hij heeft dus iets te verbergen?

Loulou keek hem een oogenblik strak aan, en vroeg toen:

— U is hier zeker voor het eerst?

— Ja, ik had nog niet het voorrecht!

— Dan verwondert het me eigenlijk dat U een uitnoodiging heeft gekregen. Wij worden goed geschikt, dat verzeker ik U. U is zeker heel rijk?

— Tamelijk! antwoordde Raffles met een lachje, hoezoo?

— Wel, arme slokkers kunnen we hier niet gebruiken. Ik zeg U dat omdat U er niet uit-ziet als iemand die zich zal laten bestelen!

— Dat gebeurt hier dus wel eens?

— Wel, het is gewoonte, antwoordde Loulou.

Het was duidelijk dat zij veel meer gedronken had dan goed voor haar was, en voor haar be-lofte van stilzwijgendheid, want zij ging voort, zich dicht naar Raffles toe buigend.

— Ik heb jou dadelijk aardig gevonden, en daarom waarschuw ik je nu ook. Wees op je hoede en neem je in acht, want het gaat hier soms heel vreemd toe en velen komen hier met duizenden in hun zak en gaan berooid heen!

— Een dievenhol dus?

— Eerder een speelhol! Aanstands zal er worden gespeeld, als zij maar dronken genoeg zijn en ik beloof u, dat er niet veel gasten zijn, die bij dat spelen winnen!

— Maar zij hebben toch hun geld niet in hun tunica meegenomen?

— O, dat is volstrekt niet noodig. Er wordt met fiches gespeeld en bij het vertrek kan men in de vestiaire afrekenen.

Zij had haar mond dicht bij het oor van Raffles gebracht en vervolgde:

— Maar die man daarboven met zijn masker heeft nog wel meer trucs hoor! Zij zijn hier allemaal als de dood zoo bang voor hem. Ik bedoel natuurlijk de lui, die hem met die malle komedie moeten helpen en die altijd dezelfde zijn. Calligula is een voormalige tooneelspeler, een oude zuiplap, die maar wat blij is met dit baantje. Die slavinnen zijn koormeisjes voor het meerendeel, die dadelijk hierheen komen na afloop van een revue. Ja, als je het uit elkaar gaat rafelen blijft er natuurlijk niet veel van over. Maar ik ben blij, dat ik je heb terug-gevonden. Wil je....

— Verhaal mij eerst nog iets meer, onder-brak Raffles haar met groote onverstaanbaarheid! Hoe vaak hebben deze belangwekkende samen-komsten plaats?

— O, een paar malen in de maand! Het mag natuurlijk niet, omdat er zoo grof wordt ge-speeld, maar niemand zou er graag voor uit-komen dat hij hier geweest was, want het gaat er soms beestachtig toe en daarom wordt het geheim ook zoo goed bewaard. Den Koning van Parijs krijg je anders nooit te zien en ik zweer je, dat niemand weet wie hij is!

— Heeft nooit iemand gepoogd om hem na te gaan?

— Jawel, dat is wel eens gebeurd! antwoordde Loulou huiverig. En dat heeft den nieuws-gierige altijd leelijk opgebroken, terwijl het bovendien tot niets leidde. Je komt die bronzen deur niet door en als je een anderen weg probeert te volgen, dan ben je nog verder van huis, want dan is hij allang gevlogen. Er moet hier ergens een geheime uitgang zijn, dien hij alleen kent. Een gevaarlijk heerschap, of ik heb er geen verstand meer van! Maar je drinkt heelemaal niet?

— Ik ben ook hier gekomen om te zien, niet om te drinken! antwoordde Raffles kortaf en tegelijk liet hij zijn oogen een oogenblik over de tafel glijden en over de rustbanken, waar sommigen reeds in slaap waren gevallen onder den invloed van den krachtigen wijn, totdat zijn blikken bleven rusten op het bleke gezicht van René de Mareuil, die een bank of tien verder naast de mooie vrouw met het olijf-kleurige gelaat lag.

Loulou had de richting van zijn blik gevolgd en zei met een minachtend opgekrulde boven-lip:

— Nu zal hij er ook wel gauw doorliggen!
 — Waar doorliggen?
 — Door zijn geld natuurlijk! Weet je wie het is daar naast hem?

— Ik heb er geen flauw idee van!

— Dat is Louise de Champfleury! Heeft in een paar jaren tijds vijf schatrijke Amerikanen op de keien gebracht! O, een kraan, in dat opzicht! En allemaal millionnair, op mijn woord! Waar het bleef kon je je niet begrijpen — het was alsof het met emmers tegelijk het raam werd uitgegooid! Een badkamer liet zij zich inrichten, die 500.000 francs kostte, want het marmer voor den vloer en voor de kuip was heel zeldzaam geworden en ze moesten het ergens op Sicilië gaan opdiepen! Een auto gebruikte ze nooit langer dan een maand en dan wilde ze weer een andere hebben. Zij kocht een renpaard voor 180.000 francs en toen het stomme dier bij den eersten den besten wedren als tweede aankwam, liet zij het eenvoudig afmaken door haar trainer. Zoowat twee maanden geleden had ze pas een snoer prachtige diamanten gekregen van haar laatsten Amerikaanschen vriend en tijdens een souper maakt iemand een ezelachtige opmerking over de hardheid van diamanten. Zij begint te lachen en wat doet ze? Ze laat een hamer halen en ze begint als een dolle op die diamanten los te slaan! Nu, veel bleef er niet van over! Stapelgek, dat kun je van mij op een briefje krijgen!

Raffles keek een oogenblik aandachtig naar het mooie, maar volkomen onbewogen gelaat van de vrouw, die daar naast René lag uitgestrekt en onverschillig aan haar glas champagne nipte en hij vatte het voornemen op, eens wat nader kennis te maken met die vrouw, die bezeten scheen te zijn door de rage, de onweerstaanbare aandrifft, mannen te plunderen en het geld nutteloos naar alle windrichtingen te verstrooien.

Dan ging zijn blik naar den bleeken jongen, de laatste spruit van een adellijk geslacht, die nu haar slachtoffer scheen te worden en die zeker lang niet genoeg geld had om langer dan eenige maanden aan haar grillen te kunnen voldoen.

Loulou scheen de gedachte van Raffles te hebben geraden, want zij zeide schouderophalend:

— Hij heeft al een paar landgoederen moeten verkoopen en ze zeggen, dat hij zelfs zijn moeder al heeft aangesproken om geld, dat van haar is! Die arme vrouw! Als ik het bijtijds geweten had, zou ik me nooit met hem bemoeid hebben!

— Kijk, dat is aardig van je! zeide Raffles,

en heel even streelde hij de hand, die het houten sigarettenpijpje vasthield.

Maar hun stemmen werden overschreeuwd door de gillende kreten van een nieuwe troep danseressen, het gerammel van tamboerijnen en de doffe klanken van negertrommels.

De opwindung steeg ieder oogenblik en het bacchanaal bereikte zijn toppunt, toen plotseling bijna alle lichten werden uitgedoofd.

Nu liet Raffles zich haastig van de rustbank glijden en deed een korten waarschuwingsroep hooren, die Brand aanstonds aan zijn zijde bracht.

En temidden van de gesmoorde kreten hier en daar, het luide gegil elders, zochten zij in de halve duisternis den weg naar den anderen uitgang, aan den voet van de trappen, die naar de rotonde voerde. Want daar moest een of andere uitgang zijn, daar de danseressen en acrobaten van dien kant waren gekomen.

Raffles had Brand bij de hand gevat en trok hem haastig met zich mede, totdat de jongeman een weinig ongeduldig vroeg:

— Wat zijn nu eigenlijk je voornemens?

— Wel, ik wil weten wie die zonderling in zijn rooden mantel is, die hier geregeld deze nachtfeesten aanricht, waaraan de politie waarschijnlijk heel spoedig een einde zou maken, als zij maar wist wat er voorviel. Men durft slechts fluisterend spreken over de bacchanaliën ten tijde der groote Romeinsche keizers — maar ik geloof niet, dat zij zooveel erger waren dan deze woeste orgie, waarvan wij thans getuige zijn geweest. En het is natuurlijk nog niet gedaan, want nu komt pas de hoofdzaak! Die rijkaards zijn allen min of meer dronken en dus rijp om geplukt te worden door handlangers van dien sinjeur daarboven die zich niet wil laten kennen.

— Je wilt toch niet trachten, door de bronzen deur te gaan? vroeg Brand verschrikt.

— Dat zal wel onmogelijk zijn, want ze wordt bewaakt. Maar zij moet toch op een andere wijze te bereiken zijn. Ik kan mij niet voorstellen dat zij heel diep onder den grond ligt en nog waarschijnlijker is, dat men haar op den beganen grond moet zoeken, maar dan natuurlijk aan de andere zijde van den achtertuin. Misschien staan daar wel oude huizen, waar de Koning van Parijs binnentreedt, om dan door een geheime gang de marmeren rotonde te bereiken. Wij zullen ons in elk geval dronken houden, omdat ik wel inziet, dat wij in dit gewaad niet ver zullen komen en ons moeilijk buitenshuis kunnen vertoonen en op die wijze kunnen wij ontdekken, hoever men hier wel met die berooving durft gaan!

— Het verwondert mij, dat die acrobaten en

danseressen de zaak al niet verraden hebben! merkte Brand hoofdschuddend op, terwijl Raffles nog altijd zocht naar den ingang voor de artisten, die hadden meegedaan.

— Dan zouden zij wel dwaas zijn geweest! antwoordde Raffles. Zij worden natuurlijk zeer goed betaald voor deze grapjes en zijn dus in zekeren zin medeplichtigen. Daarenboven vreezen zij misschien voor de wraak van dien man daarboven; de kleine Loulou sidderde en verbleekte toen zij over hem sprak.

Raffles had ongeveer ter hoogte van de zevende trede van de groote trap eindelijk een deur gevonden, die niet op slot was en waardoor de kunstmakers blijkbaar waren binnengekomen, evenals de danseressen en de slaven.

Zij bleek toegang te geven tot een vrij ruim kleevertrek en een tweede deur voerde naar een cirkelvormige gang, die hier uitkwam op het atrium. Het was dus wel zeker, dat allen die daar binnentraden, met uitzondering van den man in zijn rooden mantel, verplicht waren, het oude heerenhuis binnen te gaan. Hoe dit

kon geschieden zonder dat het de aandacht trok van de politie, was Raffles een raadsel, maar dat het geschiedde, stond buiten twijfel.

Het had een kwartier geduurd alvorens Raffles dit had ontdekt en toen hij de groote feestzaal weer betrad van de zijde van het atrium, werden juist de lichten heel langzaam weer opgedraaid.

Met een gevoel van walging en afschuw keek Raffles een oogenblik neer op die half dronken mannen en vrouwen met verwarde haren en verhitte gezichten.

Weer klonk de gong en toen werd dat geheele publiek als makke schapen gedreven naar een nevenzaal, alleen maar te bereiken door den ingang en een onmetelijk groot gordijn viel neer voor de marmeren trap en verborg de rotonde voor het oog.

Men hoorde de bronzen deur op haar scharnieren draaien en toen met een dreunenden slag dichtvallen — de Koning van Parijs had blijkbaar zijn troonzetel verlaten en was heengegaan.

HOOFDSTUK V.

DE DANS OM HET GOUDEN KALF.

De speelzaal bevond zich terzijde van het atrium, zoodat men eerst de vijf treden op moest van de feestzaal.

De twee vleugels van een zeer groote deur stonden open en daar stonden de speeltafels reeds gereed, waar men baccarat kon spelen zoowel als poker.

De zaal was goed verlicht en het karakter ervan was eveneens Romeinsch, ofschoon veel eenvoudiger dan de zaal waar het bacchanaal had plaatsgevonden.

In een hoek bevond zich een soort van toonbank, waarachter een man gezeten was met een dik, pokdalig gelaat, die zeer groote stapels speelfiches voor zich had liggen van verschillende grootte en kleur, welke van 20 tot 1000 francs waard waren. De geheele troep stormde naar dien hoek toe en een half dozijn krachtige negerslaven was noodzakelijk om wat orde te brengen in dien woesten hoop.

Ieder kreeg zooveel fiches als hij maar verkoos, moest zijn naam opgeven en werd ingeschreven op een lijst met het bedrag van het aantal fiches er achter.

Sommigen begaven zich met een paar handen

vol naar een van de ronde speeltafels met marmeren bladen en vergulde randen, anderen hadden de fiches gedaan in een zak, die men tot dit doel kon meenemen van de wisseltoonbank.

En eenige minuten later was het spel reeds in vollen gang.

Raffles en Brand hielden zich goed in hun rol en deden alsof zij minstens even beschonken waren als de anderen, ofschoon zij zoo goed als niets gedronken hadden volgens hun gewoonte.

Loulou trok een pruilend lipje toen Raffles hoffelijk weigerde haar als partnerin te nemen en verklaarde dat hij liever wat zou willen toezien.

Dit deed hij en scherp ook.

De zaal had volkomen vlakke wanden, in vakken verdeeld door vergulde lijsten, een beschilderd plafond en een mozaïekvloer, kunstig ingelegd volgens modellen uit het oude Rome.

Tegenover de breede ingangsdeur was nog een tweede, die echter stevig gesloten bleek te zijn, want een paar malen zag Raffles eenige mannen vruchteloos draaien aan den vergulden knop.

In het midden van den linkerwand was een soort van verhooging en daarop namen weer de zes vrouwelijke muzikanten plaats met haar instrumenten.

Alle tafeltjes waren bezet en ook de groote middentafel, waar men rouge et noir en baccarat kon spelen.

Terwijl Raffles zoo rondkeek, zag hij René nog altijd in gezelschap van Louise de Champfleury. Het was duidelijk, dat de knaap allesbehalve nuchter was. Zijn oogen hadden een vreemden glans en hij was nog bleeker dan anders.

Voor het eerst lette Raffles nu pas op, dat hij gekleed was als een Romeinsch hopman met het breede zwaard op zijde en de magere, witte armen bloot.

Hij scheen het koud te hebben, want nu en dan zag Raffles hem huiveren.

Ook Brand zag den jongeman en zeide na eenige oogenblikken op zachten toon:

— Ik ben bang, dat het met dien knaap nog verkeerd afloopt!

— Ik geloof niet, dat er veel aan dergelijke lieden verloren gaat, Brand! antwoordde Raffles koud. Bloedelooze loten van een ten ondergang gedoemd ras, alleen maar belust op vermaak, harteloos, soms gewetenloos en niet in staat om den strijd met het bestaan vol te houden, zoodra de fortuin zich tegen hen keert. En toch heb ik nog medelijden met den jongen en zou hem gaarne redden uit de klauwen van die mooie Circe, die daar naast hem zit en die hem wel zal trachten kaal te plukken als een kip. Ik vrees echter, dat het nutteloos zal zijn!

— Zou zij in dienst zijn van dien geheimzinnigen man met zijn rooden mantel?

— Zeer goed mogelijk. Ik zou het echter niet gaarne durven bezweren. Het zou te onderzoeken zijn. In elk geval moet ik weten wie die Koning van Parijs is en waaruit eigenlijk zijn taak hier bestaat!

— Opletten dat zijn sujetten hem niet bestellen, denk ik! antwoordde Brand met een lachje.

Op dit oogenblik werden zij even terzijde gedrongen door een negerslaaf, die zich een doortocht moest banen met een groot zilveren blad boven het hoofd, beladen met wijnflesschen en glazen. Een tweede volgde met champagne in koelers.

Men hoorde duidelijk in de gespannen stilte die onder het spel heerschte, nu en dan een opgewonden vrouwenlachje en tweemaal herkende Raffles duidelijk de hooge, doordringende stem van René de Mareuil, die iets zeide wat hij niet kon verstaan.

Hij speelde samen met Louise de Champ-

fleury tegen een dame en een heer, die Raffles geen van beiden kende.

Hij gaf Brand een wenk en beiden drentelden wat door de zaal, tot zij in de nabijheid kwamen van het tafeltje, waaraan het viertal gezeten was.

Louise keek op en zag Raffles met haar zonderling schitterende oogen vlak in het gelaat, tartend en tegelijk liefkoozend.

Maar Raffles had slechts oogen voor René.

Hij zag dat er fijne druppeltjes zweet parelden op de slapen van den knaap en dat zijn gelaat doodsbleek was, terwijl er zenuwachtige trekken liepen om zijn dunne lippen.

Hij verloor blijkbaar aanzienlijk, want het stapeltje fiches aan zijn rechterhand was nog maar heel klein en Raffles was er getuige van geweest, dat hij voor 200.000 francs bij het wisselkantoor had ingeslagen.

Het moesten dus wel zeer sterke spelers zijn die daar tegenover hem zaten. In ieder geval waren zij volkomen nuchter en dat is een zeer groot voordeel bij het ingewikkelde, moeilijke pokerspel. Louise de Champfleury verloor ook, maar dat scheen haar al bitter weinig te kunnen schelen, want zij bleef volkomen onbewogen haar sigaret rooken, terwijl haar oogen het gelaat van Raffles geen oogenblik loslieten.

En daar ging het laatste hoopje fiches, hetwelk René schijnbaar onverschillig van zich had afgeduwd, naar het midden van de speeltafel, bijwijze van inzet.

Zijn lippen konden ternauwernood het barnsteen sigarettenpijpje vasthouden, terwijl hij een voor een de kaarten neerwierp.

Zijn partnerin hielp hem blijkbaar zoo goed zij maar kon, maar ook haar kaarten waren niet veel waard — de partij ging verloren! Raffles en Brand zagen hoe René met moeite opstond en wankelend van het tafeltje wegtrad.

— Waar ga je heen? vroeg Louise onverschillig. Fiches halen?

— Aanstonds! antwoordde René met schorre stem. Ik geloof niet dat ik zooveel geld bij mij heb — neen, ik ben er wel zeker van. Ik geloof zelfs dat ik heelemaal geen geld genoeg meer heb om... te betalen! Ik ga... een luchtje scheppen.

En hij wankelde weg en Louise haalde geringschattend de schouders op en haar oogen schenen Raffles te vragen, of hij de plaats niet wilde innemen van den jongeman die haar zooeven verlaten had.

Maar Raffles deed alsof hij dien blik niet opmerkte en langzaam schreed hij met Brand, schijnbaar onopzettelijk achter den jongeman aan, wiens doodelijke bleekheid zelfs hier moest opvallen in deze onheil zaal, die zooveel bleeke gezichten had aanschouwd.

Zij zagen hoe René de zaal verliet, het atrium bereikte, daar een oogenblik besluiteloos stilstond en toen de treden afdaalde naar de feestzaal, die daar op het oogenblik geheel verlaten lag met de overblijfselen van den maaltijd, kussens die overal in het rond lagen en hier en daar een volkomen beschonkene, neergevallen op den marmeren vloer.

Men had de lichten voor een deel gedoofd en er heerschte een soort van vreemde, paarse schemering in de ontzaglijke, onderaardsche zaal.

Maar Raffles en Brand waren niet de eenigen die René volgden.

Twee negerslaven schenen een wenk te hebben gekregen, zonder dat Raffles kon nagaan van wie en bleven René op eenigen afstand onopvallend volgen.

— Spreek hem aan! fluisterde Brand zacht. Ik geloof nooit, dat die jongen iets goeds voornemens is. Zijn gelaat zag er zoo akelig vertrokken uit.

— Ja, ik wil mijn uiterste best doen om hem te nog redden, al vrees ik, dat hij verloren is! antwoordde Raffles op zachten toon, maar met vaste stem.

Hij deed een paar stappen vooruit, om de negers te passeeren, toen een van de zwarten een onderdrukten kreet slaakte, op René wees en blijkbaar op hem wilde toe ijlen.

Brand zag, hoe de jongeman een krampachtige beweging had gemaakt naar de greep van zijn zwaard.

Het volgende geschiedde in minder tijd dan noodig is om het mede te deelen. René had blijkbaar de negers achter zich gehoord, hij slaakte een schorren kreet en snelde, het zwaard met een korte ruk uit de scheede trekkend, op een der dichtstbijzijnde pilaren toe.

En hij bleef voortloopen tot hij niet verder kon gaan, want de knop van de zwaardgreep stuitte tegen een pilaar en zoo heftig was zijn beweging geweest, dat het breede lemme hem door het lichaam ging en hij zelfs geen kreet slaakte.

Hij bleef een kort oogenblik voorover leunen tegen den pilaar, terwijl het bloed uit de verschrikkelijke wonde gutste, en toen viel hij heel langzaam voorover, en het krassen van de greep over den steen en pilaar klonk afschuwelijk in de ooren van de beide vrienden, die dit ontzettende treurspel zoo plotseling en onverwacht zagen voltrekken.

De negerslaven waren al toegesneld, lieten een korten waarschuwingskreet hooren, en in een oogwenk kwamen er nog vier bij, die misschien wel voor dergelijke gelegenheden op post moesten staan om zelfmoord te beletten, want wie

weet kwam die hier wel even dikwijls voor als in het beruchte park van het speelhuis te Monte Carlo.

Hijgend van ontzetting kwam Brand al toesnellen met Raffles op de hielen, maar de negers wendden zich dreigend om, en een hunner gromde:

— Bemoei U er niet mee! Is zaak van ons. Zullen hem wel wegdragen. Niets zeggen in de zaal. Zou U zelf kunnen opbreken.

— Niets zeggen in de zaal? schreeuwde Brand wanhopig. Het geheele huis zal ik bij elkander gillen! Wel vervloekt, jij zwarte duivel, zou jij het mij durven beletten? Die ongelukkige, jonge dwaas, een kind nog bijna! O, nooit vergeef ik het mij zelf, dat wij zoo getreuzeld hebben! Ga uit den weg, zoodat wij kunnen zien of hij nog leeft!

Maar de zes negers plaatsden zich zoo dreigend op een rij, met de harde vuisten aan het gevest van hun eigen vlijmscherpe sabels, dat Raffles wel begreep te moeten optreden, om Brand te beletten een dwaasheid te begaan, die ernstige gevolgen zou kunnen hebben.

Zoo zeide hij dan ook tot hem:

— Schreeuwen helpt hier niets, Charles! De ongelukkige is verloren, want het breede zwaard is hem door het geheele lichaam gegaan op de plaats van het hart, en tumult te maken zou ook nog zijn nagedachtenis bevleken!

Toen wendde hij zich tot den vorsten neger, en trachtte zoo vriendelijk mogelijk te vragen:

— Wilt gij mij niet even doorlaten opdat ik althans kan zien of er nog hoop is?

Grommend ging de neger een paar stappen terzijde, Raffles boog zich over René heen, maar een enkelen blik was voor hem voldoende om hem te doen zien dat alles voorbij was, dat hier een jong leven ruw was afgesneden, en dat de Koning van Parijs een offer had geëischt — wie weet het hoeveelste!

Hij stond langzaam op, zich tot het uiterste beheerschend om niet aanstonds in te houwen op die zes zwarte kerels met hun botte, grijnzende tronies en Brand kon zich nauwelijks staande houden, bezeten als hij was door de woeste begeerte om dadelijk weg te snellen, de geheele wijk te alarmeeren en de gansche bende, beroofden en beroovers, te laten inrekenen.

Raffles echter sloeg met kracht zijn armen om zijn schouders en voerde hem weg van die vreeselijke plek, terwijl de negers haastig het lijk opnamen, en er mee wegschreden.

Toen zij weder op den drempel stonden van de deur die toegang gaf tot de speelzaal, was daar alles voortgegaan, alsof er nimmer een René de Mareuil bestaan had. Niemand had trouwens iets van het voorval kunnen merken.

Raffles zag aanstonds dat Louise de Champfleury verdwenen was. Waarschijnlijk had zij er ook genoeg van gekregen, na zooveel geld te hebben verloren.

En Raffles liet eens zijn blikken gaan over den aawezigen en toen siste hij tusschen de opeengeklemd tanden:

— Zij zullen er allen voor boeten, allen, en die duivelin met haar zwarte oogen in de eerste plaats! Ik zal niet rusten, voor ik dit geheele broeinest van misdaad heb uitgeroeid met dien zoogenaamden Koning van Parijs inclus! Ik zal hem toonen, dat er menschen bestaan, die boven zulke koningen verheven zijn! Ga mede, Brand — wij zullen onze maatregelen gaan nemen.

Haastig verlieten zij de speelzaal en begaven zich naar het atrium, teneinde daar hun Romeinsche kleeren weer te verruilen tegen hun eigen.

Maar hier wachtte hun een moeilijkheid.

Een van de negerslaven stapte grijnzend op Raffles toe en vroeg in zeer goed Fransch, of hij zijn speelschuld reeds geregeld had.

— Ik heb niet gespeeld, man! antwoordde Raffles koeltjes, er valt dus ook niets te regelen, ik heb geen fiches gekocht.

— Dan moet gij daarvan een bewijs overleggen, dat gij bij den kassier kunt krijgen en ons toonen! hernam de neger. Wij mogen niemand laten vertrekken, zonder dit bewijs te hebben gezien!

De aderen op het voorhoofd van Raffles zwollen, want hij had dien avond al heel wat moeten verduren en zijn stemming was er niet naar, om zich door negers de wet te laten voorschrijven.

— Ik heb geen bewijs, maar ik ben volstrekt niet voornemens, dien langen weg naar de speelzaal terug af te leggen! zeide hij uit de hoogte. Je zult me dus op mijn woord moeten gelooven! Hier is het reçu voor mijn kleeren — vlug een beetje!

Raffles wilde reeds op den kleerenhanger toegaan, waar hij zijn kleeren zooeven had opgehangen, maar de neger maakte een dreigend gebaar en zeide:

— Ik moet het bewijs hebben, mijnheer! Dan hadt gij u er maar dadelijk van moeten voorzien! Zijt gij misschien een vreemdeling, dat gij dit niet wist?

Raffles zag wel het wantrouwende licht in de oogen van den zwarte, maar hij antwoordde rustig:

— Ik ben hier inderdaad nog nooit geweest!

— Dan zult gij de regelen juist moeten leeren, mijnheer! Ik verzoek u nogmaals om het bewijs, dat gij geen geld verloren hebt in

de speelzaal, eerder mag ik u uw kleeren niet geven.

De neger had nauwelijks uitgesproken, of een verschrikkelijke vuistslag tegen zijn kin deed hem in een hoek van het groote kleedvertrek rollen. Onmiddellijk kwamen er luid schreeuwend drie van zijn even zwarte vrienden aanstormen, die wel plotseling uit den grond schenen op te duiken, maar die natuurlijk getuige waren geweest van dit korte gesprek.

Zij waren gewapend met kromme sabels en Raffles had slechts zijn eigen breed zwaard, maar toen hij de kerels hun wapens zag trekken, aarzelde hij geen seconde, maar stelde zich dadelijk te weer en sloeg den eersten nikker die hem naderde neer, met een raken houw over den schouder, die het been blootlegde en den kerel jammerend zijn kromme sabel deed prijsgeven, waarvan Brand zich onmiddellijk meester maakte.

En nu ontstond er een van de zonderlingste duels, die de beide vrienden nog ooit hadden moeten uitvechten.

Daar streden zij, als Romeinen gekleed tegen twee zwaargebouwde negers, onder den grond en met zeldzame wapens.

Maar het gevecht duurde maar heel kort, want de negers mochten sterk zijn als reuzen, schermers waren zij niet en binnen enkele tellen hadden Raffles en Brand hun de sabels uit de handen doen vliegen.

Raffles sloot onmiddellijk de deur naar het atrium, dreef de negers met zijn sabel bijeen in een hoek en zeide dreigend:

— En wie nu een stap waagt te doen, die is verloren! Ik houd niet van gekscheren en ben steeds gewend, mijn eigen wil door te zetten. Toen tot Brand: Kleed je vlug aan en neem dan mijn plaats in!

Binnen weinige minuten had de jongeman zich ontdaan van zijn Romeinsch gewaad en zich weer in rok gestoken en nu was het niet met de kromme sabel, maar met zijn kleine browning, dat hij de drie bevende zwarten in bedwang hield, terwijl Raffles zich op zijn beurt weer in zijn eigen kleeren stak.

Toen hij gereed was, trad hij het nevenvertrek binnen, waar de dames zich hadden moeten verkleeden en waar de negers zich waarschijnlijk tot dien tijd hadden opgehouden en daar hield hij vliegensvlug een opruiming onder de juweelen die hij daar vond en die achteloos waren neergeworpen op de kleedtafeltjes, ieder van een grooten spiegel voorzien, terwijl een paar van de slavinnetjes sidderend toekeken, zonder een vinger te durven verroeren.

En daarop verlieten de twee vrienden haastig

weer de kleedkamer, sloten er de nikkers in op en ijlden door het atrium naar de deur, die aanstonds voor hen geopend werd door den niets vermoedenden portier, het oude kleine mannetje, dat zij reeds in den vooravond gezien hadden.

Ook zijn dubbelganger maakte niet het geringste bezwaar, maar opende de deur en de beide vrienden stonden weer in de duisternis van den tuin, volgden het mospad, bereikten het tuinhok en stonden nu op de volmaakt verlaten weg waar zich geen levende ziel vertoonde.

Een oogenblik stond Raffles daar stil in de schaduw van een der zware boomen in den tuin die meer op een wildernis geleek, met bleek gelaat en gebalde vuiten en toen maakte hij een dreigend gebaar naar het oude huis en zeide met een diepe, lage stem:

— Zij zullen het weten, zij zullen het zich herinneren, dat Raffles hier vannacht geweest is! Ik zal niet rusten voor ik den man met den rooden mantel heb ontmaskerd en die ongelukkige dwaas heb gewroken, die hier zijn jong leven heeft geofferd op het altaar van god Mammon.

HOOFDSTUK VI.

RAFFLES SPANT ZIJN NET UIT.

Den volgenden morgen sloeg Brand onmiddellijk een ochtendblad op, in de verwachting, dat hij daarin wel iets zou lezen van het tragisch einde van René de Mareuil. Hij vond echter volstrekt niets, hoe hij het blad ook nalas.

Geen enkele regel, geen woord was er gewijd aan het voorgevallene van dien nacht in het geheimzinnige oude huis.

In de eerste plaats was het dus duidelijk, dat de zelfmoord van den rampzaligen jongen edelman geheel onopgemerkt was voorbijgegaan aan de bezoekers van het Romeinsche nachtfest, want het was ondenkbaar dat zij allen zouden hebben gezwegen, dat geen hunner den moed zou hebben gehad, dit vreeselijke voorval te openbaren.

Een avondblad bracht echter in zekeren zin opheldering. Want het bevatte in slechts weinige regels het bericht, dat men laat in den morgen het lijk van René de Mareuil gevonden had aan den voet van de groote trappen, die van de Seinekade opstijgen tot aan het Trocadero, met een vreeselijke wonde in de borst. Het lijk was geplunderd, de vingers waren zelfs van hun ringen beroofd en in het bericht viel te lezen, dat men hier natuurlijk weer te doen had met een van die sombere roofmoorden, die in de Lichtstad nog maar al te dikwijls straffeloos gepleegd schenen te kunnen worden.

Toen Raffles, die den geheelen dag in een sombere stemming was geweest, het bericht las, staarde hij eenige oogenblikken door het raam van de kamer waar de beide vrienden

toen gezeten waren, in de lucht en zeide:

— Die man moet dan wel een buitengewoon grooten invloed, en machtige vrienden hebben! Ik bedoel den Koning van Parijs. Zijn helpers hebben het lijk van den ongelukkige waarschijnlijk in een auto tot aan den voet van de groote Trocaderotrap gebracht, om aan een overval te doen gelooven — maar waarom besteden de bladen maar zoo weinig regels aan zulk een zaak, waar het slachtoffer zulk een naam droeg?

— Dat is mij ook opgevallen! zeide Brand. Er is natuurlijk aan het blad verzocht, om niet al te veel ophef van de zaak te maken en dat kan alleen maar gedaan zijn door iemand die iets in de melk heeft te brokken!

— Wij hebben hier misschien te doen met een hooggeplaatsten schurk! mompelde Raffles. Maar of hij hoog staat of laag — ik zal hem uitvinden! Het is nog licht, Brand. Heb je lust om op die plek eens een onderzoek te gaan instellen aan den anderen kant van het huis! Misschien vinden wij de geheime deur wel, die toegang geeft tot de rotonde. En is dat eenmaal zoo, dan zal ik de politie voor de zaak interesseeren!

— Een uitmuntend idee! riep Brand uit, terwijl hij opsprong. Ook ik zal niet eerder rusten, voor wij den zelfmoord van dien ongelukkigen jongen gewroken hebben!

Teneinde iedere kans te vermijden, dat zij wellicht herkend zouden worden door iemand die aan het feest had deelgenomen en in dienst

stond van den geheimzinnigen exploitant, besloten de beide vrienden zich eenigermate te vermommen, tot welk doel zij zich naar het kleine huisje in de wijk van Montmartre begaven, hetwelk voor dit doel uitmuntend geschikt was, want het lag in een van die eenzame, stille straten, die schijnen te sluimeren, zonder ooit te ontwaken, heel hoog boven op den heuvel en waar Raffles ook geen last had van overburen, want de straat bezat slechts één rij huizen, terwijl de overzijde werd gevormd door den lagen muur van een voormaligen kloostertuin.

Na snel andere kleeven te hebben aange trokken van de eenvoudigste soort en hun gelaat wat te hebben veranderd door een van die snelle kunstgrepen, waarvan Raffles het geheim bezat, verlieten zij het huisje weer aan de achterzijde en daalden snel af naar de benedenstad, waar zij vrij spoedig een taxi vonden, die hen naar Auteuil voerde.

De schemering begon te vallen toen zij daar aankwamen, maar het was toch nog ruim licht genoeg om alles te kunnen onderscheiden.

Het vierkante, oude huis maakte thans een luguberen indruk zooals het daar in het midden van den verwaarloosden tuin lag, met zijn gesloten luiken als blinde oogen.

Het kostte eenige moeite, de achterzijde van het huis te bereiken, want daartoe moesten de beide vrienden loopen door een soort van slopje, tusschen twee hoge muren door en dat tot aan de Seine scheen voort te loopen.

— Hij zal toch niet per boot komen? vroeg Brand op zachten toon, als vreesde hij, te worden beluisterd.

— Ik geloof integendeel, dat hij juist wel over het water komt, merkte Raffles op. Iets dergelijks had ik al aanstonds vermoed. Wij zullen in ieder geval eens zien waarheen dit slopje ons voert.

En zij liepen verder de steeg ten einde, die slechts door een enkele lantaarn verlicht werd, de hemel weet waartoe, want het was bijna niet denkbaar dat iemand het in zijn hoofd zou krijgen, gebruik te maken van dat smalle, altijd morsige, zelfs overdag donkere slopje, waarvan de muren tot bijna in het water van de Seine bleken door te loopen, terwijl het slopje zelf eindigde in een kleine trap met treden van baksteen, zóó uitgesleten, dat zij nauwelijks meer als zoodanig te herkennen waren.

Maar toen Brand er den voet op wilde zetten, om rond te zien, viel het oog van Raffles op iets glinsterends, waarin de laatste stralen van de ondergaande zon zich weerkaatsten.

Hij raapte het op.

Het was een fraai bewerkte gouden manchetknoop, zeker een kostbaar voorwerp en Raffles herinnerde zich onmiddellijk, dat hij juist zulk een knoop gezien had in de manchetten van den ongelukkigen René de Mareuil, toen deze in de speelzaal aan het kaarten was.

— Hier is hij langs gebracht! zeide hij op gedempten toon. En daar zij hem langs dit trapje hebben gedragen, moeten zij ook uit de steeg gekomen zijn. Hieruit volgt, dat er daar ergens in den muur een deur moet zijn die wij hebben overgeslagen, of liever, die wij in het geheel niet hebben gezien, want ik kan niet aannemen, dat de helpers van den Koning van Parijs zoo onvoorzichtig zullen zijn geweest, het lijk aan de voorzijde van het huis naar buiten te dragen, door den geheelen voortuin heen, het hek uit en vervolgens het lange slop in. Laten wij dus op onze schreden terugkeeren en eens zien of wij die deur niet kunnen ontdekken, die waarschijnlijk toegang zal geven tot den achtertuin. Het zou mij niet verwonderen als wij daar ergens een paviljoen vonden en dat zich daar de toegang bevindt tot de marmere rotunde.

— Dan zou hij hier dus aanleggen met zijn motorboot? vroeg Brand, terwijl hij den voet op de bovenste trede zette.

Maar hij had nog maar juist den tijd om zich bliksemsnel achteruit te werpen, want plotseling zonk die trede onder hem weg en een zwart gat gaapte aan zijn voet, wel een meter in het vierkant en het geheele trapje scheen eensklaps verdwenen te zijn.

— Nu, men kan niet zeggen, dat hij zijn geheim niet goed verdedigt! riep Brand uit, die ondanks zichzelf een weinig was verbleekt. Ik vind die muizenvallen voor menschen een heel gevaarlijke uitvinding, want er kunnen onschuldigen invallen!

— Ik denk veel meer, Brand, dat die val alleen is uitgezet voor spionnen! mompelde Raffles. Hoor je geen schreden?

Inderdaad klonken er op dat oogenblik in het slopje regelmatige stappen en eenige tellen later kwam er een agent van politie opdagen, die stil bleef staan op het zien van de beide sjofel gekleede mannen en toen op barschen toon vroeg:

— Wat voeren jullie hier uit?

— Wij wandelen maar een beetje! antwoordde Brand rustig.

— En we hebben gelukkig goede oogen, voegde Raffles er aan toe, anders zouden wij voorover in deze eigenaardige put zijn geduikeld — die er tien seconden geleden nog niet was! Vind je dat ook niet zonderling?

— Ik vind het alleen maar zonderling, dat

jullie hier rondscharrelen, op een plek waar je niks te maken hebt! Je denkt toch zeker niet, dat je in dit oude leege huis iets zult vinden van je gading?

— Beware neen! verdedigde Raffles zich haastig, je ziet ons toch niet voor inbrekers aan, agent? Er valt daar niets te stelen, dat weten wij immers wel!

De agent was nog dichterbij gekomen, tot hij vlak voor Raffles stond en keek hem eenige oogenblikken lang onafgebroken aan, alsof hij tot op het diepste van zijn ziel wilde lezen.

Toen zeide hij kortaf:

— Ik zou maar maken dat ik wegkwam — of het zal jullie slecht vergaan! Wij willen hier geen zwervers in deze wijk hebben, onthoudt dat! Dit slopje is niet bestemd voor het publiek, dat moet je wel begrijpen!

— Dat schijnt zoo, maar ik vind het middel om het aan de circulatie te onttrekken, wel een beetje kras! merkte Raffles koeltjes op, over zijn schouder heenwijzend naar het zwarte gat aan het einde van het langzaam omlaag hellende slopje.

De agent gromde iets onverstaanbaars, wees toen met een veelzeggend gebaar met zijn duim over zijn schouder en Raffles kon niets anders doen dan in gezelschap van Brand boetvaardig den terugtocht te ondernemen.

De agent volgde hen op den voet, klaarblijkelijk om zich te overtuigen dat zij zijn bevel opvolgden en de twee mannen verhaastten hun schreden, bereikten den hoofdweg en waren het volgende oogenblik in de steeds toenemende duisternis verdwenen.

— Vlug wat — wij moeten een bootje hebben! fluisterde Raffles terwijl hij Brand haastig meetrok. Er zijn hier zeer zonderlinge dingen gaande, Brand! Heb jij dien agent niet herkend?

— Herkend? vroeg Brand in de grootste verbazing. Hoe zou ik? Wij hebben in Parijs gelukkig nog maar weinig met agenten te doen gehad!

— Gisteravond nog Brand!

— Gisteravond?

— In het geheimzinnige huis, of liever daar onder! Die agent was een van de slaven, die hielpen bedienen!

Brand stond stokstijf stil en had bijna een schreeuw van verbazing en ongeloof gegeven.

— Dat is immers onmogelijk! Dan zou ik hem hebben moeten herkennen! Ik heb goed op al die gezichten gelet!

— De man droeg gisteren waarschijnlijk een pruik en wie weet draagt hij nu wel een valschen knevel, want gisteren was hij baardloos en toch weet ik zeker, dat ik mij niet vergis.

— Maar hoe heb je hem dan in 's hemels-

naam herkend? bracht Brand er met moeite uit.

— Aan zijn adem! O, dat is volstrekt niet verwonderlijk! De man is gewend om Sirih te kauwen. Ik behoef je natuurlijk niet te zeggen, dat de Sirihpruim zeer geliefd is bij alle volkeren van den Maleischen Archipel. Blanken doen het echter weinig. Toch komt het wel eens voor, en met name bij de kolonialen, die wel eens wat overnemen van die gewoonten. Welnu, in de reuk van de Sirih, scherp en bijtend, kan men zich onmogelijk vergissen! Ik althans doe het niet! De man is er trouwens zoo aan verslaafd, dat zijn lippen er blauw door gekleurd zijn!

— Maar als dat zoo is, Edward — tot welke gevolgtrekkingen moeten wij dan komen? riep Brand ontzet uit. Want dan zou het niet te loochenen vallen, dat de politie dien geheimzinnigen man met zijn rooden mantel de hand boven het hoofd houdt en dat niet alleen, maar hem zelfs hulp biedt!

— Dat denk ik dan ook sedert eenige oogenblikken, Brand! antwoordde Raffles ernstig. Maar hier zijn wij aan de kade en daar zie ik een sloepje liggen, dat wij maar even zullen leenen, zonder eerst den eigenaar te raadplegen. Het is met een ketting zonder einde aan een ring vastgemaakt en die ketting is met een gewoon hangslot gesloten. Je ziet dat ik het al open gemaakt heb, stap maar in, ik zal de boot losduwen.

Zonder de minste overhaasting roeiden de beide mannen weg en nog geen halve minuut later konden zij zich overtuigen, door er langs te varen, dat het stoepje aan het einde van het slopje weer op zijn plaats was.

— Je begrijpt zeker wel wat dat beteekent! zeide Raffles met een glimlachje. Die agent heeft natuurlijk ergens in het slop, ik denk bij de verborgen deur, een hefboom overgehaald, die eerst de trap deed wegzinken en haar toen weer op haar plaats bracht. Maar wat is dat nu? Sapristi, de plek is goed bewaakt! Daar komt een politieboot aan! Vlug rechtsomkeert gemaakt en laat haar ergens op den wal loopen!

Brand trok zoo hard hij kon aan de riemen, het sloepje schoot door het donkere Seinewater en de beide vrienden sprongen even later aan wal. En het was hoog tijd, want een snelle politieboot, met drie mannen bemand, kwam met nijdige vaart aanschieten en Raffles hoorde duidelijk een van de agenten vloeken, waarschijnlijk omdat er iets niet in orde was met het zoeklicht op de voorplecht. Een ander schreeuwde het bevel om stil te staan, maar dat volgden Brand en Raffles liever maar niet op en het volgende oogenblik waren zij in een

der donkere zijstraten verdwenen, die van de Rue d'Auteuil op de Seinekade uitloopen.

Zoodra zij zich in veiligheid wisten, stond Raffles een oogenblik stil en zeide:

— Dit schijnt niet de goede weg te zijn, Brand! Vóór twaalf uur vannacht moet ik de minnaar zijn van Louise de Champfleury! Neen, trek alsjeblieft niet zulk een dwaas gezicht, want ik verzeker je, dat ik het niet voor mijn genoegen doe. Ik ben er echter van overtuigd dat die vrouw in relatie staat met den Koning van Parijs, dat zij wellicht zijn eenige vertrouwde is, dat zij beiden elkander vreezen en zij moet mij behulpzaam zijn, om mij op zijn spoor te brengen!

— Zij zal niets loslaten! antwoordde Brand hoofdschuddend.

— Waarschijnlijk niet tegenover den eersten den beste, maar wel tegenover mij, Brand, dat durf ik je wel verzekeren. Ik heb wel een middel om haar aan het spreken te brengen, geloof ik. En nu spoedig naar Parijs terug om mij in rok te steken en mij voor te bereiden op de rol van schatrijken veroveraar!

Omstreeks een uur later was de gedaante- verwisseling voltrokken en Raffles zag er toen uit als een van die schatrijke vreemdelingen, die niets anders en niets beters te doen schijnen te hebben dan hun geld op te maken in de Fransche hoofdstad.

Op dien tijd waren alle Parijsche avondbladen uitgekomen, maar ofschoon Brand ze ijverig bestudeerde, vond hij met geen woord iets vermeld van de roof der juweelen uit de kleedkamers der dames, die zich daar onder den grooten tuin van het oude geheimzinnige huis hadden bevonden. Zij moesten er dus wel van overtuigd zijn, iets verkeerd te doen, door op die plek te komen en er te spelen en door deel te nemen aan de saturnaliën, anders zouden zij natuurlijk wel aangifte hebben gedaan van den diefstal. Wat den zelfmoord van den armen René betrof — alleen een paar volksbladen bevatten een kort bericht in tamelijk vage bewoordingen gesteld, maar waarin er op werd gewezen, dat de dood van den jongeman onder geheimzinnige omstandigheden moest hebben plaats gehad en waarin boudweg de verwachting werd uitgesproken, dat men den dader van den moord wel nooit zou vatten.

Het was omstreeks elf uur in den avond,

toen Raffles en Brand de groote danszaal van de Moulin Rouge betraden, terwijl in de tooneelzaal de beroemde revue „Montmartre” in vollen gang was en een van de eersten die zij zagen was Louise de Champfleury, schooner dan ooit, blijkbaar volkomen kalm en die zich al bitter weinig scheen aan te trekken van den tragischen dood van haar jongsten minnaar.

Zij was op een bizarre wijze gekleed, als een Hindoeprinses met zeer kort geknipt haar, glad langs den schedel gestreken, groote ringen in de ooren, de oogkassen blauw gemaakt en de ranke leden gehuld in een eigenaardig costuum zooals men ze wel ziet afgebeeld op oud-Egyptische afbeeldingen. Het was stellig geen mode, maar het was in ieder geval opzienbarend en zij zag er wondermooi in uit.

En Raffles begon aanstonds zijn rol te spelen met die volmaakte gemakkelijkerheid en natuurlijkerheid, welke Brand nog altijd verwonderden. De jongeman had zijn bevelen gekregen en hield zich op een afstand om tersluiks toe te zien. De vrouw scheen Raffles in het geheel niet te herkennen, althans daar gaf zij geen blijk van, maar voor een ondeelbaar oogenblik meende Raffles in haar oogen een onheilspellend licht te hebben zien flonkeren, dat echter aanstonds weer verdween, toen Raffles met een buiging op haar toetrad en haar ten dans noodde.

En al waren daar voortreffelijke dansers, al waren daar zeer schoone vrouwen en knappe, goedgekleede mannen — niemand kon in de schaduw staan van dat schoone paar, hetwelk daar de moderne dansen danste met een gratie, die zelfs den heftigsten tegenstander dezer dansen moest verzoenen.

Een uur later kon Raffles in het voorbijgaan aan Brand toefluisteren, dat hij in genade was aangenomen, met Louise zou soupeeren en met haar naar haar prachtige woning zou gaan. En haastig fluisterde hij den jongeman nog enkele instructies toe, alvorens weer op Louise toe te treden en haar met uitgezochte hoffelijkheid naar de souperzaal te geleiden.

Toen Brand een oogenblik later eens langs de groote glazen deur liep, zag hij het paar zitten en waarom het was, kon hij onmogelijk verklaren — maar hij huiverde heel even, toen hij het olijkleurige, strakke gezicht van de schoone vrouw zag en de duistere schittering van haar geheimzinnige, ondoorgrondelijke oogen.

HOOFDSTUK VII.

HET RAADSEL ONTHULD.

Het was juist één uur in den nacht, toen Raffles en Louise de Moulin Rouge verlieten en in de auto stapten, die daar wachtte en die bestuurd werd door een krachtigen neger-chauffeur, die even een schuinsch oogje wierp op Raffles en toen weer strak voor zich keek.

— Naar huis, Tom! zeide de vrouw met haar zachte, betooverende stem. De rit duurde nog geen 20 minuten want de auto reed snel en toen stond de wagen stil voor een zeer fraai, maar klein heerenhuis, niet ver van het Palais Royal en naar den ouden trant gebouwd, dat wil zeggen, tamelijk ver van den weg en aan het andere einde van een soort van binnenplaats, die toch ook eigenlijk een tuin was, want overal stonden palmen in bakken. De auto beschreef een groote bocht, draaide om een middenperk heen vol geurende rozen en stond stil onder het afdak van een groote zuilengang.

Het was duidelijk, dat men de mooie vrouw verwachtte, want de deur werd onmiddellijk geopend door de maître d'hotel, eveneens zwart en in keurige livrei gestoken, die Raffles heel even scherp opnam en toen met slaafsche onderdanigheid zijn meesteres ontdeed van haar prachtige avondmantel, terwijl hij ook de overjas en den hoogen hoed van Raffles aannam.

Op zijn schouder leunend, besteeg Louise aan de zijde van Raffles de prachtige, monumentale trap en op de eerste verdieping ging zij met hem een vertrek binnen met verfijnde smaak gemeubeld en waar de souper tafel reeds stond aangerecht. Het waren echter hoofdzakelijk vruchten, fijne biscuits en wijn, zooals Raffles haastig opmerkte.

Nauwelijks was de deur gesloten, of de vrouw sloeg haar prachtige armen om den hals van Raffles, keek hem diep in de oogen, drukte toen haar lippen op de zijne en zeide:

— Je lippen zijn koud, Edward! Ik dacht dat je me liefhad! Je hebt het mij tenminste verzekerd! Nu, ik zal je een wijn schenken, die je wel zal warm maken — de wijn van mijn kussen!

Zonder iets te zeggen boog Raffles zich over haar hand en kustte die en geleidde haar toen naar de tafel.

De neger-chauffeur, die thans de taak van bediende scheen over te nemen, trad nu binnen, nadat de vrouw gescheld had en hij behoefde slechts een gebaar, om te begrijpen wat er van hem verlangd werd. Hij ontkurkte de flesschen, zette de champagne in de koelers, bracht de schalen aan en verwijderde zich toen als een goed gedresseerde hond.

Raffles schonk de glazen vol en hij wilde het zijne aan de lippen brengen, na zijn gastvrouw stilzwijgend te hebben toegeklonken, toen zij zeide:

— Wilt gij mij niet even mijn sigaretten aanreiken? Zij zijn in dat zilveren doosje op het buffet!

Aanstands stond Raffles op en liep naar het buffet. Ondertusschen haalde hij zijn zakdoek uit, als om er even zijn lippen mee af te vegen, maar in dien zakdoek was een klein spiegeltje verborgen en al dien tijd op zijn weg, van de tafel naar het buffet, zeker wel dertig stappen — het vertrek was zeer groot — keek hij in het spiegeltje naar de vrouw en glimlachte....

Hij stak den zakdoek weer weg, nam het zilveren doosje van het buffet en keerde naar de tafel terug, maar nu langs de ramen loopend. Van een daarvan sloeg hij het gordijn terzijde, keek een oogenblik naar buiten en zeide pijnlijk:

— Van hier moet gij overdag een verrukkelijk uitzicht hebben over een groot gedeelte van het plein, hetwelk in de middeleeuwen reeds beroemd was!

— Laat dat gordijn vallen! zeide de vrouw en hij hoorde een ongewone scherpte in haar anders zoo weke stem. Het is niet noodig, dat men ziet dat ik thuis ben. Gij begrijpt zeker wel, dat een vrouw als ik, steeds gevolgd wordt door lastige lieden, alsof ik maar voor iedereen zou moeten klaar staan!

— Ik vraag u vergiffenis! mompelde Raffles en hij plaatste het zilveren doosje naast de jonge vrouw en ging tegenover haar zitten.

— Op uw gezondheid! zeide Louise, haar glas opheffend en hem toelachend, terwijl haar tanden zichtbaar werden tusschen haar roode lippen.

Zij nam een teugje en haar wenkbrauwen gingen de hoogte in, toen zij zag dat Raffles zijn glas niet aanroerde.

— Welnu? vroeg zij, hem strak aanziende. Drinkt gij niet?

— Ik zal wel drinken, als gij het verlangt, maar dan liever een ander glas, schoone dame! antwoordde Raffles langzaam, zonder den blik van haar af te wenden.

— Een ander glas? herhaalde zij, terwijl heel even haar lippen vertrokken. Waarom?

— Omdat ik mij verbeeld, dat dit glas niet volkomen schoon is! Het komt mij voor, dat er een weinig — een weinig poeder in is gevallen! Ziet gij het ook niet? Er kleeft nog wat aan den rand van het glas — het heeft zeker niet den tijd gehad, geheel op te lossen!

Raffles had nog niet uitgesproken, of het gelaat van Louise de Champfleury onderging een verschrikkelijke verandering. Er verscheen een uitdrukking op van tijgerachtige wreedheid, zooals Raffles nog nimmer op een vrouwelijk gelaat had gezien en tegelijkertijd verbleekte zij op een verschrikkelijke wijze.

Zij liet een sissend geluid hooren en het volgende oogenblik, zich verraden ziende, had zij de hand onder het tafelblad gebracht en drukte daar zeker op een verborgen knop, want tegelijkertijd vlogen er twee deuren open en de twee negers, die Raffles reeds gezien had in de gedaante van onderworpen bedienden, stormden binnen, met vertrokken gezichten en blijkbaar aanstonds begrijpend hetgeen hun meesteres van hen verlangde, want zij stormden op Raffles toe.

Sneller dan de gedachte, was Raffles opgestaan, greep den stoel, waarop hij had gezeten en slingerde dien voor de voeten van een der toestormende negers, die met een luiden, Engelschen vloek struikelde en languit neerstortte op den vloer.

De ander, ziende, dat zijn makker voor een oogenblik buiten gevecht was gesteld, trokeen lang mes met een breed lemmet uit zijn broekzak en wilde zich met flikkerende oogen op Raffles werpen, maar deze had zijn glas opgenomen en wierp den inhoud daarvan in het gelaat van den neger, die voor een kort oogenblik verblind was door den wijn die hem in de oogen spatte en dat was voor Raffles voldoende, om hem met een enkelen kaakslag te vellen.

Met een dierlijken kreet van woede wilde de vrouw op haar beurt opstaan, maar zij verloor eenige kostbare seconden, want haar voet raakte verward in het ver afhangende tafelkleed en voor zij iets had kunnen doen om hulp te halen of een revolver te grijpen, had Raffles haar bij den arm gegrepen en haar weer op haar stoel neergedrukt, terwijl het

volgende oogenblik zijn kleine revolver in zijn hand was en hij kortaf beval:

— Blijf daar zitten, of het zal je slecht vergaan, caronje!

Maar de man die gestruikeld was, had zich alweer opgericht en wilde met sluipende schreden over het dikke vloertapijt op Raffles toegaan, om hem van achteren verraderlijk neer te stooten, maar deze, door zijn instinct gewaarschuwd, draaide zich op het juiste oogenblik om, met een der nog niet opengetrokken wijnflesschen in de vuist en met dit primitieve wapen trof hij den neger zoo krachtig tegen den slaap, dat de flesch brak en de neger als een gevelde os ter aarde stortte en roerloos bleef liggen.

Bleek als een geest, had de vrouw het aangezien, blijkbaar niet langer bij machte om zich te verroeren.

Zij zag ook toe, dat Raffles den anderen nikker snel en handig bond met zijn servet en het was duidelijk, dat zij de partij gewonnen gaf.

Raffles trok zijn soireevest glad, tippte een druppeltje wijn van de revers van zijn rok, ging tegenover Louise zitten en begon rustig:

— Dat is nu alles het gevolg van een weinig wantrouwen van mijn kant, schoone dame! Gij ziet wel hoeveel dienst men soms kan hebben van een simpel zakspiegeltje ter waarde van enkele stuivers! Uit wat er is voorgevallen, leid ik af, dat gij aanstonds geweten hebt, wie ik was.

Met een door haat en wraakzucht verstikte stem antwoordde zij:

— Ik wist het zoodra je vanavond naar mij toekwam! Dacht je soms met kinderen te doen te hebben? Dacht je soms dat ik je niet herkend had, al heb je je gezicht wat veranderd? Wie anders dan Raffles had gisteren dat brutale stukje kunnen uithalen. Wij weten nu dat er fiches zijn nagemaakt! De namen van jou en je vriend kwamen niet voor op onze lijsten. Vervolgens het gevecht met onze slaven — het bezoek aan het slopje van vanmiddag — jullie tocht in het sloepje —

— Wel, ik bemerk dat gij goed weet te combineeren en uitmuntende spionnen in dienst hebt — waarvan er sommigen zelfs de uniform van agent schijnen te dragen! En wie weet hoe alles zou zijn geloopt, als ik zelf ook niet wat wantrouwend was geworden door uw toeschietelijkheid! Het spiegeltje deed de rest. Was het vergif?

— Nog niet! Het was nog maar een sterk werkend slaapmiddel! Want wij konden ons vergissen en wilden je een kans geven!

— Dat is op mijn woord alleraardigst!

antwoordde Raffles sarcastisch. De kans was vanavond anders heel groot, dat mijn vriend of ik in dat gat zouden zijn gevallen! Nu, het doet er ook niet toe — de kaarten zijn opnieuw geschud en ik geloof dat ik thans het beste spel heb!

Raffles was eensklaps opgestaan, trad voor haar, vatte haar bij de armen en plaatste zich zoo, dat het schelle licht van de electrische kroon zijn gelaat helder belichtte.

— Zie mij aan! beval hij streng.

De vrouw gehoorzaamde onwillekeurig en dat werd haar verderf.

— Zeg mij aanstonds hoe men de marmeren rotonde bereikt in de geheime feestzaal!

— Dat kun je lang bevelen! zeide zij hoonend. Dacht je dat ik den Koning verried? Nooit!

Maar onder het spreken was zij Raffles blijven aanzien en het was alsof zij in die wijde-geopende, staalgrijze oogen iets zag, dat haar met een grenzelooze ontzetting vervulde, want zij brak eensklaps af, haar eigen oogen verwijdden zich en zij stamelde iets onverstaanbaars.

— Zie mij niet zoo aan! steunde zij tenslotte bijna onhoorbaar. Ik zeg het niet — ik wil niet — ik weiger —

Maar de uitdrukking van haar oogen veranderde, het was alsof er een waas voor kwam, zij werden star en glansloos — en langzaam liet Raffles haar armen los, keek glimlachend op haar neer en vroeg:

— Zul je me zeggen hoe je de marmeren rotonde bereikt?

— Ik zal je alles zeggen! antwoordde de vrouw toonloos.

— Zul je ons den weg er heen wijzen?

— Ik moet alles doen wat je mij beveelt!

— Het is goed! zeide Raffles.

Hij trad haastig weer op het raam toe, sloeg het gordijn terzijde, wuifde even met de hand, als om een teeken te geven en vijf minuten later traden er zes krachtige politieagenten binnen, aangevoerd door een inspecteur en vergezeld door Brand. De nog jonge inspecteur keek met groote verbazing rond, naar den neger, uit wiens slaap bloed vloeide, naar zijn makker, die gebonden op den vloer lag en weer tot bewustzijn was gekomen en wild knarsende en tenslotte naar de vrouw.

Hij scheen een vraag te willen stellen, maar Raffles voorkwam hem met te zeggen:

— Gij wilt natuurlijk weten, wie ik ben en wat ik met dit alles beoog, mijnheer en ik denk dat over een paar uren u alles wel duidelijk zal zijn. Tot mijn spijt kan ik u voorloopig niet nader inlichten. Mijn vriend moet u reeds hebben gezegd, dat ik mij verbond, niet alleen het raadsel op te lossen van den afschuwelijken

dood van René de Mareuil, maar u ook de plek te wijzen waar hier in Parijs de walgelijkste bacchanaliën plaatsvinden, waar zeer hoog gespeeld wordt, waar opium verhandeld en morphine verkocht wordt! Welnu, de vrouw daarginds, die ik onder hypnose heb gebracht, zal ons den weg wijzen!

De inspecteur wierp een verbaasden blik op de schoone vrouw, die daar onbewegelijk als een beeld in haar stoel zat en zeide toen:

— Wij hebben Louise de Champfleury al lang verdacht van onwettige handelingen en zij staat bij ons te boek als een zeer gevaarlijke demi-mondaine — maar iets bepaald strafbaars had zij nog niet uitgehaald. Als gij ons overtuigt van het tegendeel, mijnheer....

— Over een uur zult gij alles weten, mijnheer! antwoordde Raffles kortaf. Maar aan deze zes mannen hebt gij lang niet genoeg. Neem er minstens nog een 40-tal bij en van de sterksten, want ik vrees dat er gevochten zal moeten worden! En neem ze uit uw eigen wijk, vooral niet uit Auteuil — want gij zult vreemde dingen beleven! Neem uw grootste politieboot en belet vooral het kleine bootje dat daar wel zal patrouilleeren, naar den wal te gaan! — Neen, vraag mij nu niets — gij zult het zelf wel zien!

De inspecteur begreep wel, dat er iets zeer ernstigs gebeuren ging en zeide slechts:

— Ik zal uw aanwijzingen volgen, mijnheer. Gij kunt rekenen op mij.

Raffles richtte nu het woord tot de gehypnotiseerde vrouw en beval:

— Sta op!

Louise stond op, zonder ook maar een oogenblik te weifelen en daarop verliet de zonderlinge stoet het huis, nadat de beide bewustelooze negers in verzekerde bewaring waren gesteld. Binnen een kwartier waren snel de noodige maatregelen genomen en een der grootste Seinebooten, inderhaast gerequireerd, voer met gedoofde lichten en 120 agenten aan boord, snel de Seine af. Raffles stond met de nog altijd bewegingloze vrouw op de voorplecht, maar eensklaps wendde hij zich tot den wel wat zenuwachtigen inspecteur en zeide:

— Daar is de kleine politieboot! Praai haar, noem uw naam en zeg dat zij moet bijdraaien. Laat desnoods vuren als zij weigeren.

Door de megaphoon werd een bevel geroepen over het duistere water en een oogenblik daarna lag de kleine, snelle politieboot langs zij van het groote vaartuig en drie agenten, wier gelaat doodsbleek was, tot groote verbazing van hun superieur, klauterden aan boord.

— Waartoe laat gij mij dat doen, mijnheer?

vroeg de inspecteur zachtjes, terwijl hij op Raffles toeliep.

— Nog een half uur geduld en gij zult het weten, mijnheer! Daar is het einde van het steegje. Vaar er op toe, maar laat uw loopplank over het trapje heenleggen, want daar is een verraderlijk gat! Doe het zoo zacht mogelijk en laat ons vooruit gaan, want in de steeg zal zich wel een spion ophouden, die den Koning wel eens zou kunnen waarschuwen.

De bevelen werden snel en handig uitgevoerd en Brand en Henderson, die middelerwijl aan boord waren gekomen, slopen zacht het slopje binnen en konden een man overmeesteren, die juist van plan scheen te zijn op een geheimzinnige wijze iets bij den muur te verrichten. De man wilde zich verzetten, maar een hevige slag van Hendersons ijzeren vuist deed hem neerstorten.

De weg was vrij en een honderdtal agenten begaven zich haastig over de loopbrug met vermindering van het verraderlijke trapje in het slop, maar voor allen uit liep Louise de Champfleury als een geestverschijning, totdat zij plotseling stilstond en met haar vlakke, toonlooze stem zei:

— Hier is het! Rek u op de teenen uit en trek aan dat ijzerdraad!

Raffles gehoorzaamde en geluidloos draaide een volkomen onzichtbare deur open in den tuinfluur. Allen gingen er door, door de vrouw geleid, die regelrecht toeliep op een paviljoen uit den tijd van Lodewijk XIII.

Hier stond zij weer stil en beval:

— Steek uw hand onder deze vensterbank en druk op de verhevenheid.

Weer gehoorzaamde Raffles en een der vakken van den muur draaide als een deur op onzichtbare hengsels en zoo zacht als het maar mogelijk was drong de geheele gewapende troep naar binnen, terwijl de vrouw met haar slepende passen toeging op een groot schilderij. Ook dit bleek een geheime toegang te zijn, er volgde nog een lange, duistere gang, die tamelijk sterk helde, toen een met koper beslagen deur en voor de laatste maal klonk de stem van de vrouw:

— Hierachter is de rotonde, gij behoeft slechts aan den knop te trekken.

Een ondeelbaar oogenblik later stormde een troep van honderd agenten met opgeheven knuppels en getrokken revolver door de bronzen deur naar binnen en voor de Koning van Parijs

zich had kunnen verzetten of wist wat er geschiedde, had men zich van hem meester gemaakt en de inspecteur zelf rukte de kap omlaag en trok het masker weg.

Een kreet van afschuw en verbazing kwam over zijn lippen, toen hij het uitschreeuwde, bij het zien van het bleek vertrokken gezicht:

— De commissaris van Auteuil, mijn hemel, is zooiets mogelijk?

— Ik vermoedde het sinds vanmiddag, mijnheer! antwoordde Raffles rustig. En gij zult nog wel eenige van zijn agenten hier ook aantreffen!

Daar beneden in de zaal was het een verschrikkelijke verwarring, want een honderdtal dames en heeren, ditmaal in Grieksche gewaden, poogden vruchteloos de vlucht te nemen, maar werden al heel spoedig bijeen gedreven door de agenten, die, waar het moest, hun knuppelslagen niet spaarden.

Slechts twee of drie slaven slaagden er in te ontsnappen.

Binnen een kwartier was alles reeds afgeloopen en het geheele illustere gezelschap werd met een tiental in allerijl ontboden auto's ter identificatie naar het politiebureau gebracht — maar het was een ander bureau dan dat van de wijk Auteuil, welks commissaris zich op zulk een ongelooflijke wijze ontpopt had als een uiterst gevaarlijk individu, dat in het geheim voordeel trok uit de uitspattingen der schatrijke, op allerlei vreemde vermaken beluste Parijzenaars en vreemdelingen.

De zaak verwekte destijds een ongelooflijk opzien, tot zelfs in Amerika, waar men anders zulke dingen wel gewend is. Het bleek dat niet minder dan tien politieagenten de medeplichtigen waren geweest van commissaris Lafontaine, den zoogenaamden Koning van Parijs, zij werden duur betaald door hem. En de zaak had misschien nog lang op den zelfden voet kunnen worden doorgezet met de hulp van die plichtvergeten beampten, als Raffles geen spaak in het wiel gestoken had.

Waarheidsgetrouw moeten wij berichten, dat hij zich voor zijn diensten ruimschoots schadeloos stelde, want het bleek eenige dagen later, dat er bij den inval der politie in dien gedenkwaardigen nacht, een zeer groot aantal portefeuilles en juweelen van de gearresteerde feestgangers op een raadselachtige wijze verdwenen waren.

768 bladzijden
170 Verhalen en
276 Illustraties
Acht driekleurige
tekeningen

Een zoo uitgebreid en grootsch opgezet boek voor Uw kinderen voor zulk een lagen prijs is nog nimmer aangeboden! Uw kinderen zullen het met spanning lezen of er ademloos naar luisteren als U eruit voorleest. De herinnering zullen zij altijd dankbaar meedragen en er later hun eigen kinderen weer van laten genieten, want

DIT BOEK WORDT NOOIT OUD!

De Nieuwe Eeuw prijst: Een echt mooi gezinsboek! De jeugd krijgt, waar ze recht op heeft! De zeer vele goede illustraties vormen een machtige bron van fantasie. — Nwe Tilb. Courant: Een uitstekend boek. De keus der verhalen valt vooral te loven.

MOCHT U DIT BOEK NIET DIRECT NOODIG HEBBEN, BESTEL HET DAN TOCH HEDEN B.V. VOOR EEN AANSTAANDEN VERJAARDAG. WACHT NIET! WANT DIT BOEK ZAL SPOEDIG UITVERKOCHT ZIJN.

Het verschuldigde kan ook worden voldaan in 3 maand. term. van fl. 1.-
N.V. BOEK- EN KUNSTHANDEL H. NELISSEN,
PRINSENGRACHT 627 — AMSTERDAM — GIRO 60092

BON Onderget. wenscht te ontvangen HET BOEK VOOR DE JEUGD.
Het verschuldigde ad fl 2.90 / de 1e maand. termijn af fl 1.-
is aan Uw adres verzonden.

NAAM: ADRES:

HET BOEK
VOOR DE
JEUGD

2.90
GEBONDEN